

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

16. ČÍSLO / XXIII. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

19. DUBNA 2015

Z obsahu:

Velikonoční triduum

Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 1. dubna 2015

- strana 2 -

Eucharistie -

Na cestě do Emauz (3)

P. Leo Kuchař SSS

- strana 4 -

„Já se přidržím Boha.“

21. dubna - sv. Anselm,
vyznavač a učitel církve

- strana 7 -

Ježíš nás učí
apoštolské horlivosti (1)

P. François Zannini

- strana 8 -

Rozhovor s konvertitou
Antoniem Sánchezem,
otcem rodiny a profesorem
na univerzitě v Seville

(4 - dokončení)

- strana 9 -

O Janu Husovi
a husitství (2)

PhDr. Stanislav
Vejvar, Ph.D.

- strana 11 -

Kardinál Müller vyzval
německé biskupy
k jednotě s Římem

- strana 13 -

Zítřejší je Zelený čtvrtek. Odpoledne začíná mši na památku Večeře Páně velikonoční triduum umučení, smrti a vzkříšení Krista, vrchol celého liturgického roku a také vrchol našeho křesťanského života.

Triduum začíná památkou Večeře Páně. Ježíš v předvečer svého umučení nabídl Otcovi svoje Tělo a svou Krev pod způsoby chleba a vína a daroval je jako pokrm apoštolům, kterým přikázal, aby tuto oběť konali na jeho památku. Evangelium z této bohoslužby podává tentýž smysl eucharistie z jiného hlediska zmínkou o *mytí nohou*. Ježíš jako služebník umývá nohy Šimona Petra a ostatních jedenácti učedníků (srov. Jan 13,4-5). Timto prorockým gestem vyjadřuje smysl svého života a svého umučení jako službu Bohu a bratřím: „Vždyť Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil.“ (Mk 10,45)

Došlo k tomu také v našem křtu, když nás milost Boží obmyla z hříchu a oblékli jsme Krista (srov. Kol 3,10). Dochází k tomu pokaždé, když konáme památku Páně v eucharistii: jsme ve společenství se Služebníkem Kristem z poslušnosti k je-

Velikonoční triduum

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci 1. dubna 2015 na náměstí Sv. Petra v Římě

ho přikázání milovat tak, jako On miloval nás (srov. Jan 13,34; 15,12). Přistupujeme-li ke svatému přijímání bez upřímné ochoty nechat si vzájemně umývat nohy, neuznáváme Pánovo Tělo. Je to služba, ve které se Ježíš zcela daruje.

Positivně, v liturgii Velkého pátku, budeme rozjímat o tajemství Kristovy smrti a klanět se Kříži. V posledních okamžicích života před odevzdáním svého ducha Otcovi řekl Ježíš: „Dokonáno je!“ (Jan 19,30) Co znamená slovo, které Ježíš vyslovuje: je dokonáno? Znamená, že dílo spásy je dokončeno a že celé Písmo se naplňuje láskou Krista, obětovaného Beránka. Ježíš svoji oběť přetvořil tu největší špatností na největší lásku.

V dějinách existují muži a ženy, kteří svědectvím svého života odrážejí lesk této dokonalé, plné a neposkvrněné lásky. Rád bych připomněl takového heroického svědka našich dnů: dona Andreu

Santora, kněze římské diecéze a misionáře v Turecku. Pár dnů před svým zavražděním ve městě Trabzon napsal: „Jsem tady, abych přebýval mezi těmito lidmi a umožňoval to Ježíši tím, že mu propůjčuji svoje tělo... Spásy jsme schopni jedinečně obětováním vlastního těla. Zlo světa je třeba nést a sdílet bolest jeho vstřebáváním ve vlastním těle až do konce, jako to učinil Ježíš.“ (A. PolSELLI, *Don Andrea Santoro, le eredita*, Città Nuova, Roma 2008, str. 31) Tento příklad muže naší doby a příklady mnoha jiných jsou nám oporou, abychom podle Kristova příkladu nabízeli svůj život jako dar lásky bratřím. I dnes existují mnozí muži a ženy, opravdoví mučedníci, kteří spolu s Ježíšem nabízejí svůj život, aby vyznali víru pouze z tohoto důvodu. Je to služba křesťanského svědectví až do krve, služba, kterou nám prokázal Kristus, který nás dokonale vykoupil. Takový

Dokončení na str. 6

Horlivost pro Tvé království mě stravuje. Tak bychom mohli parafrázovat a vztáhnout na sebe výrok z 2. kapitoly Janova evangelia (Jan 2,17). Proč bychom měli být horliví pro Boží království? Důvodů k tomu je dost. (str. 8)

Ovšem, když už jsme Kristem vysláni, abychom se stali hlasateli Božího království, pak je zřejmé, že nepůjde po vzoru Ježíšově o snadný úkol a že bude vyžadovat od nás celého člověka. To už jsme na sobě asi zakusili, že když se chceme nasadit pro Boží věc, nemůžeme to dělat jen tak napůl, ale musíme dát do toho vše, co je v našich lidských silách – to ostatní nám dá Bůh sám. Abychom to dokázali, je k tomu potřeba důležitý předpoklad: mít smýšlení, jaké měl Kristus. (srov. Flp 2,5) Na příkladech svatých, blahoslavených a ctnostných mužů a žen v dějinách církve snadno můžeme odhalit, co takové smýšlení obnáší v běžném i Bohem omilostněném životě. Tyto osobnosti jsou

Editorial

jedinečným zdrojem pro náš duchovní život a každý může najít v jejich životech něco, co by právě jemu mohlo prospívat na cestě ke spáse. Tak i svatý Anselm (str. 7), jehož výrok „Já se přidržím Boha“ je zvláště v dnešní době velmi inspirující. Ale právě – nejde jen o to, co řekl. Jde rovněž o to, že to zároveň žil. A tak se stal prorokem své doby, aniž by tomu chtěl.

Co my? Jsme proroky doby? P. Leo Kuchař SSS říká, že prorok nemůže mlčet. (str. 4) Má-li být budoucnost světa křesťanská, pak jen skrze křesťany. Ale budou-li křesťané mlčet, pak je svět bez budoucnosti. Bude světem bez Boha, a takový svět je předurčen k zániku. Chápe-me, jakou zodpovědnost máme za tento svět? Ale kde Bůh volá ke zodpovědnosti, dává i milosti potřebné k jejímu naplnění. To však může být kamenem úrazu: když nespolupracujeme s milostí Boží.

Velikonoční doba je velkou příležitostí, abychom i při rozjímání nad liturgickými texty, zvláště pak nad úryvky ze Skutků apoštolů upřeli svůj vnitřní zrak na své jedinečné, Bohem určené poslání a milosti, jež jsme k tomu obdrželi. Možná najdeme nějakou zakopanou hřivnu, malou či větší, jejíž využití schází k naplnění Božího plánu zde na zemi...

Být prorokem tedy neznamená jen velkou odpovědnost před Bohem i před lidmi, ale také být nositelem Boží milosti, jež nám byla darována bez našich zásluh. A skrze tuto milost, uchopenou ve víře v zmrtvýchvstalého Ježíše můžeme si v modlitbě a zvláště ve svátostech vyprositi také další milosti, které nám usnadní vykonání Boží vůle v našich životech. Prosme o pomoc také tu, která nosila Ježíše ve svém lůně, Panu Marii – ona ví, jaké to je, nést zodpovědnost za spásu světa, ona vítězně v tomto životním poslání obstála: „Královno proroků, oroduj za nás!“

Daniel Dehner

Dva učedníci se pozdě večer s chvatem vracejí z Emauz do Jeruzaléma a jsou zcela jinak naladěni, než když dnes záhy odpoledne opouštěli Svaté město. Přidruží se k nim, doprovod je na místo, kde se stále ještě skrývají ostatní učedníci. Pozdrav se s přítomnými apoštoly. Jejich nálada je zatím zcela jiná než u přichozí dvojice, která je stále plná nadšení z toho, jak jim *hořelo srdce*. Překvapují tě rozpaky přítomných? Zdá se, jako by se báli nejen velerady, ale i oprávněné radosti z Ježíšova návratu, o kterém již mohou z vlastní zkušenosti mluvit Petr a ti dva. Ale zamysli se nad sebou. Nereaguješ i ty s podobnou váhavostí na zprávy těch, kteří *viděli Pána*? Máš nyní možnost přesvědčit se, že nedůvěra a skepse mohou zatemnit zrak dokonce i tehdy, když se Pán osobně vrátí a představí: Ježíš náhle stojí uprostřed nich, a oni se *děsí a jsou plní strachu*.

Proč jste plní strachu? Proč vám to přichází na mysl?

Pokus se upřímně odpovědět na tuto důležitou Ježíšovu otázku. Je to potřebné, aby ses i ty mohl zbavit těch překážek, které ti brání otevřít se dokořán Ježíšovu světlu.

Nepřemýšlej to, co ti tak nevhodně *přichází na mysl*, z podvědomého křečovitěho strachu, že bys mohl přijít o svou jistotu, kterou sis samolibě vybudoval, že bys mohl náhle zcela nepokrytě spatřit svou vlastní nepřiznanou krátkozrakost a malost? To všechno je ovoce prastaré lži, se kterou stále přichází had z ráje. Lidská porušenost hříchem je tak velká, že nás činí neschopnými připustit tu nejkrásnější a nejradostnější skutečnost, jakou je opravdová osobní přítomnost Božího Syna. Případá nám to neuvěřitelné, že je vůbec možná láska tak nesmírná. Přitom spoléháme na typicky lidské malicherné zdůvodnění: nepřijímáme to, co se nám nevejde hned napoprvé do našich scvrklých měřítek a představ.

Zapomeň proto na sebe a své jistoty a zkus se zcela spolehnout na samotného Ježíše. *Dotkni se ho a přesvědč se!* Pán ve svém oslaveném těle není vidina ani fantazie, nemá nic společného s magickými představami ani s tajemnými silami ezoterického světa. Když k tobě přichází v Eucharistii, chce ti *ukázat své ruce a nohy*, chce s tebou *jíst u stolu*, abys byl

Ježíšova totožnost

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Podívejte se na mé ruce a nohy, vždyť jsem to já!

hluboce přesvědčen o jeho **reálné osobní přítomnosti**. Podívej se zblízka na jeho **skutečné** rány, zahleď se do jeho tváře a naslouchej mu s otevřeným srdcem. Takový pohled a jeho slovo i tobě *otevře mysl, abys porozuměl Písmu*, že všechno to, co je psáno, míří k jedinému vyvrcholení: *Kristus trpěl a třetího dne vstal z mrtvých*. Ta nejvyšší cena Ježíšova utrpení však nespočívá v samotné bolesti, ale především v tom, že je **přijal v pokorné a ochotné poslušnosti**, že se zcela v naprosté důvěře odevzdal svému Otci, který má moc zcela proměnit a nekonečně zhodnotit i to nejbolestnější utrpení a nejpotupnější smrt.

Jedině ve světle jeho utrpení a zmrtvýchvstání se pak můžeš zamyslet nad tím, co Pán rozumí *pokáním na odpuštění hříchů*. Jen při pohledu na Ježíšovy rány pochopíš, že **pokání není břemeno, ale dar**, jedinečný nástroj, který ti umožňuje rozlomit pouta, která svazují tvou nepokojnou, ustrašenou mysl, tvou malou víru a nedostatečnou důvěru a prolomit mříž, která tě odděluje od největšího daru, jímž je sám Bůh. Neboj se tedy přijmout uzdravující výzvu k pokání, dovol svému Zachránce, aby vymýtil a třeba i bolestně vyoperoval až do posledního všechny nebezpečné výrůstky, všechny zhoubné nádory, které se v tobě rozbujely, utiskují tě a vysávají. To všechno jsou totiž následky pyšných pokusů *být jako Bůh*⁽¹⁾. Zeptej se Ježíšových učedníků a oni ti dosvědčí, jak bolestný je tento proces, kterým bys nikdy nedokázal projít jen vlastními silami. Proto také k úplnosti svědectví o Božím Synu patří bolestná zkušenost vlastního obrácení.

Jen ti, které Ježíš takto očistí, takže pak skutečně vidí a slyší jeho, mohou přijmout poslání, aby byli *jeho svědky*. Protože každý, kdo říká: „*Poznal jsem ho*“, a *jeho přikázání nezachovává, je lhář a není v něm pravdy*. Kdo má promlouvat v *jeho jménu*, musí s ním být dokonale zajedno, aby opravdu hlásal Krista a nikoliv sebe, aby lidem přinášel jeho radostnou zvěst

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 3,13-15.17-19

Petr promluvil k lidu: „Bůh Abrahámův, Izákův a Jakubův, Bůh našich praotců oslavil svého služebníka Ježíše, kterého jste vy sice vydali a kterého jste se zřekli před Pilátem, ačkoliv on rozhodl, že ho propustí. Vy jste se zřekli Svatého a Spravedlivého, a vyprosili jste si milost pro vraha. Původce života jste dali zabít, ale Bůh ho vzkřísil z mrtvých, a my jsme toho svědky. Já ovšem vím, bratři, že jste to udělali z nevědomosti, a stejně tak i vaši přední muži. Bůh to však dopustil, aby se tak splnilo, co předem oznámil ústy všech svých proroků, že jeho Pomazaný musí trpět. Obráťte se tedy a dejte se na pokání, aby vaše hříchy byly zahlazeny.“

2. čtení - 1 Jan 2,1-5a

Moje milé děti! Toto vám píšu, abyste nehřešili. Zhřeší-li však někdo, máme přímluvce u Otce: Ježíše Krista spravedlivého. On je smírnou obětí za naše hříchy, a nejen za naše, ale i za hříchy celého světa. Podle toho víme, že jsme ho

Dokončení na str. 12

a nikoliv své vlastní nauky. Ježíš neposílá své učedníky hlásat učené výmysly, nýbrž *pokání na odpuštění hříchů*. Obrácej se proto především k těm jeho svědkům, kteří se stejně jako on *utrpením naučili poslušnosti*⁽²⁾.

Abys mohl očistit od zhoubné a záhlubné pýchy, musíš se rozejít také s prostředím, které opanovala pýcha. Sebejistá výřečnost samozvaných učitelů ti může někdy znít sympaticky, jejich způsoby ti mohou imponovat, ale než jim otevřeš své srdce, ptej se po jejich věrohodné legitimaci Ježíšova učedníka. Je to stejná legitimace, jakou se prokazuje sám Pán, který na věky ponese na sobě slavné pečeti, že byl *poslušný až k smrti, a to smrti na kříži*.⁽³⁾

Nezanechalo dnešní tvé setkání s ním a jeho věrnými ve tvé duši zárodek touhy *být jeho věrohodným svědkem*? Pane Ježíši, *otevři mi Písma, učiň, ať moje srdce hoří, když ke mně mluvíš!*⁽⁴⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Gn 3,5; ⁽²⁾ srov. Žid 5,8;

⁽³⁾ Flp 2,8; ⁽⁴⁾ srov. Lk 24,32

Eucharistie - Na cestě do Emauz (3)

Bůh mluví a naslouchá

Cesta učedníků do Emauz je typickým příkladem modlitby, který má v sobě vtipný moment. Kleofáš, jeden z emauzských učedníků, mluví s Kristem o Kristu. Ale to ještě neví, s kým vlastně mluví, ví jen to, že mu ten člověk pozorně naslouchá. Právě tato situace se opakuje při každé modlitbě, mnohdy obráceně. Sice víme, že mluvíme s Kristem, ale trpíme nejistotou, jestli nám naslouchá.

Jak v každodenním životě poznám, že mi někdo naslouchá? Víím to proto, že poslouchám. Z jeho odpovědí, které slyším, poznávám, jestli mi porozuměl, jestli ho moje řeč zajímá, nebo jestli není myšlenkami úplně někde jinde. Nemusí vždy následovat „akustická“ odpověď. Partner v rozhovoru může reagovat pohybem ruky, hodně může říct svým pohledem. Může se zasmát nebo zesmutnět. Může vyskočit a padnout mi kolem krku. Může vztekle praštit pěstí do stolu. Může zamyšleně nakřičet čelo, skepticky zvednout obočí, řeč těla je velmi pestrá.

Když mluvíme s Bohem, když se modlíme, můžeme také počítat s rozmanitými reakcemi. Ale nemůžeme je chtít hned. Také nemůžeme předpokládat, že Boží odpověď bude bez problému dešifrovatelná, srozumitelná, jednoznačná. Boží odpovědi jsou obvykle zakódované a my je musíme rozluštit.

Takto vypadá „připravená modlitba“. Ten, kdo se modlí, se připravuje mlčením, sbírá své myšlenky, soustředí se. Modlitba je pro něj důležitá „práce“. Vlastně nejdůležitější okamžik dne. Člověk v podstatě nemůže dělat nic hezčího a nic důležitějšího než mluvit s Bohem.

Existuje také modlitba okamžiku (střelná modlitba). Je to spontánní, impulzivní modlitba. Neočekávaně v okamžiku radosti, smutku či vzteku a strachu hledám u Boha útočiště. Své pocity obléknou do modlitby. Takováto modlitba nemusí být připravená, protože onen zážitek byl dostatečnou přípravou na modlitbu. Otevřel jsem modlitební knihu svého srdce a z ní se modlil...

Jsou modlitby, ve kterých slova nehrají hlavní roli. Také ve vztahu k Bohu může-

me používat řeč těla. Na začátku můžeme jmenovat rozjímání. Ten, kdo se modlí, pracuje s obrazy, které pozoruje vnitřním zrakem. Vnímá představy s pomocí fantazie. Vnitřně prožívá scénu, děj, setkání. Může se například vžít do situace emauzských učedníků a spolu s nimi zažít rozhovor se Zmrtvýchvstalým. Může prožít všechna podobenství, která jsou popsána v evangeliích, nechat je proběhnout před svým vnitřním zrakem, jako by sám byl jejich účastníkem. Rozjímání je předstupeň k meditaci.

Náboženská meditace je prodlévající modlitba bez mnoha slov. Myšlenky, dojmy a pocity zatlačují slova do pozadí. Horolezec je fascinován krásou hor. Žasne a mlčí.

Ježíš vždycky meditoval, když vyprávěl podobenství. Skrze všechno viděl Boha: květiny, ptáci, ovečky, kameny, pramen vody, výšiny hor, pole s obilím, lidská práce, zvláště události v dějinách Izraele. V meditaci člověk vlastně neočekává odpověď, protože ji vidí!

Existují také modlitby, které se někdy také nazývají nepřiliš trefně modlitby formální. Ty, které najdeme v Kancionále, v modlitebních knihách, v Bibli. Na prvním místě můžeme jmenovat Otčenáš, modlitbu, kterou formuloval sám Ježíš, abychom se ji mohli modlit s ním. V modlitebním pokladu církve také zaujmají důležité místo žalmy. U nich bychom měli usilovat o to, abychom vzali za vlastní obsah předlohy. Že se vnitřně identifikujeme s tím, co říkáme ústy. Když se toto sjednocení podaří, pak se k tomu přidají i prvky z meditace a rozjímání. Pevně dané modlitby musí být zvnitřněny, jinak bude z formální modlitby opravdu jen formální modlitba.

Takovým příkladem může být i růženc. Často bývá odsuzován s tím, že je to modlitba mnoha slov. Ve skutečnosti je tomu naopak: moc slov tam není. Skládá se pouze z modlitby Otčenáš a Zdravas. A tyto dvě modlitby se stále opakují, aby usnadnily rozjímání nad růžencovými tajemstvími. Opakování je řečí těch, kdo milují, a těch, kdo zápasí. Absolutní ticho může rozptylovat mnohem více než rovnoměrný, rytmický zvuk. Vzpomeňme

si třeba na bublání potoka.

Také v modlitebním životě má panovat řád a pravidelnost. Nesmíme se vzdát konkrétních časů na modlitbu. K tomu jedno přirovnání: kdy spolu mluví členové rodiny, kteří žijí pod jednou střechou? Určitě ráno, poté, co vstanou; večer, předtím, než jdou spát; u stolu, když společně jedí. Při radostných a smutných událostech, když rodinu ohrožuje nějaké nebezpečí nebo problémy. Z toho nám, křesťanům, vychází upřednostňované časy modliteb. Ranní a večerní modlitba, modlitba u stolu, modlitba v pokušení, před důležitým rozhodnutím nebo v nouzi. Modlitba je „dýchání duše“.

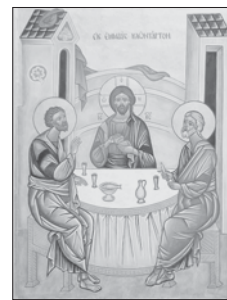
Kleofášovo „kázání“

Na cestě domů dohnal emauzské učedníky nějaký člověk, který zřejmě nevěděl vůbec nic o tom, co se stalo v Jeruzalémě a o čem všichni mluvili. Neznámý pocestný se nechá informovat. Kleofáš, starší z poutníků, vypravuje s tak velkým zaujetím, že bychom jeho vyprávění mohli přirovnat ke kázání. Zmrtvýchvstalý Ježíš, protože právě on byl tento pocestný, si to kázání vyslechl.

„Jak Ježíše z Nazareta, který byl prorok, mocný činem i slovem, před Bohem i přede vším lidem, naši velekněží a přední mužové odsoudili k smrti a ukřižovali. My však jsme doufali, že on je ten, který má vysvobodit Izraele. A k tomu všemu je to dnes třetí den, co se to stalo. Některé naše ženy nás sice rozrušily: byly časně ráno u hrobu, nenalezly jeho tělo, přišly a tvrdily, že měly i vidění andělů a ti prý říkali, že on žije. Někteří z našich lidí odešli k hrobu a shledali, že je to tak, jak ženy říkaly, jeho však neviděli.“ (Lk 24,19–24)

Chtěl bych se teď pokusit komentovat Kleofášovo kázání, nebo jinak řečeno mít kázání o tomto kázání.

Kleofáš charakterizuje Ježíše z Nazareta jako proroka. Kdo byli ve Starém zákoně proroci? V jakém smyslu byl Ježíš prorokem? Máme i my všichni prorocké poslání? Odpověď na tyto otázky vzejde z definice prorockého úřadu. Když se ně-

koho v rozhovoru zeptáme na budoucnost, možná se nám dostane odpovědi: „Copak jsem prorok?“ Prorok se zde zaměřuje s jasnovidcem nebo věštcem.

Proroci ve Starém zákoně skutečně předpovídali budoucí události. Ale většinou sami nevěděli, že skrze jejich slova Boží Duch ukazuje budoucí spásné události, o kterých neměli sami ani tušení. V této souvislosti mluvíme o „prorockém pohledu“. Za historickými událostmi, které ohlašovali, se skrývá mnohem větší skutečnost, která našla své naplnění přímo nebo nepřímě v Ježíši Kristu. Proto můžeme odhalit ve Starém zákoně velké množství takzvaných mesiánských proroctví. Například známé proroctví proroka Izaiáše: „Hle, dívka počne a porodí syna a dá mu jméno Immanuel (to je S námi Bůh).“ (Iz 7,14) Izaiáš mluví ke králi Achazovi, který je beznadějně obklíčen nepřátelskými vojsky. Jeho žena bude mít syna, to znamená, že král i jeho rodina přežijí. Toto proroctví se o dost později naplnilo na vyšší úrovni na Marii a jejím dítěti. Ježíš je v plném slova smyslu „Immanuel“, to je „Bůh s námi“. Jeho početí a narození je znamením záchrany. Jestli Izaiáš v duchu viděl Ježíše a Marii, není jisté.

Vlastní úlohou proroka nebylo předpovídání budoucnosti, ale ohlašování pravdy a Boží vůle. Prorok je v první řadě zvěstovatel, ohlašovatel. V tomto smyslu byl největším prorokem sám Ježíš. Zjevil nám Otce a celou pravdu o Božím království.

Také my jsme proroci. Nejsme žádní věstci, kteří čtou budoucí osud z ruky, ale ohlašujeme pravdu. Neseme dál, co říkal Ježíš a v co věříme. Nejsme ale jen papoušci, kteří jen opakuji, co se naučili. S proroky máme společného Ducha Božího. V našem slově zaznívá Boží volání k lidem okolo nás. Také my můžeme být „mocní činem i slovem, před Bohem i před vším lidem“, jak řekl Kleofáš o Ježíšovi. V předávání víry nejsme závislí jen na našich slabých lidských silách, ale jsme spojenci Ducha Svatého. Bůh bojuje a pracuje na naší straně.

Zároveň jsme také proroky, kteří vidí do budoucnosti. Protože víme, co se stane, na rozdíl od ostatních lidí, kteří se na tomto světě pohybují jako v kruhu. Ježíš i nám odhalil budoucnost. Jsme nositeli mnoha zaslíbení, která se splní teprve v bu-

Papež požehnal poutní hůl sv. Terezie od Ježíše

V závěru generální audience 11. března papež František požehnal původní poutní hůl sv. Terezie z Avily, čímž předznamenal blížící se jubileum této světice. Relikvii, která od října minulého roku putovala po všech světadílech, Svatému otci přinesla čtveřice poutníků. Spolu s nimi se audience účastnilo více než padesát věřících z diecézí Avila a Alba de Tormes, kde se karmelitka a učitelka církve narodila a zemřela. Od letošního dubna do července poutní hůl navštíví karmelitánské kláštery ve Španělsku a další místa spojená s působením avilské mystičky.

Svatá Terezie od Ježíše se narodila 28. března 1515. V den 500. výročí jejího narození papež František zahájil světovou modlitbou za mír **jubilejní tereziánský rok** v rámci všeobecné církve.

Podle www.radiovaticana.cz

doucnosti, ale my jsme si jisti, že se vyplní. Mnoho událostí můžeme předpovědět sami, v té míře, jak je náš rozum osvěcen vírou. Můžeme předpovědět, že svět bez Boha nevyřeší žádné problémy, naopak zabředne do chaosu. Můžeme potvrdit, co vyhlásili diplomaté na Valném shromáždění OSN: „Budoucnost světa bude buďto křesťanská, nebo nebude žádná.“ Z Kristova poselství známe budoucnost, kterou nám nemůže zprostředkovat žádné vědecké poznání: budoucnost po smrti. Ano, existuje budoucnost po smrti! Jmenuje se vzkříšení mrtvých a věčný život.

Prorok nemůže mlčet. My nesmíme mlčet! Budoucnost světa může být křesťanská jenom skrze křesťany.

Jednu pasáž z Kleofášova kázání nesmíme přehlédnout. „My však jsme doufali, že on je ten, který má vysvobodit Izraele.“ Z těchto slov zaznívá zklamání a rezignace. Slova můžeme nechat, ale musíme změnit vyznění věty: „My jsme doufali, že on je ten, který vysvobodí Izraele.“ S radostí k tomu můžeme přidat: „A my jsme se nemýlili.“ Ježíš Kristus je Vykupitel světa! Kleofáš zmiňoval také prázdný hrob, ale ještě se neodvážil uvěřit tomu, že Kristus vstal z mrtvých. My jsme vyvodili důsledky z toho, co říkali andělé, a z prázdného hrobu. Kristus vstal z mrtvých, žije a jde s námi. S ním jsme „mocní činem i slovem“.

„Kázání“ Zmrtvýchvstalého

Na cestě do Emauz si starší z obou učedníků, Kleofáš, vyléval své srdce. Vyprávěl, co se v posledních dnech událo v Jeruzalémě. V cizím pocestném, který

se k nim připojil na cestě, našel pozorného posluchače. Kleofáš také neskrývá své zklamání: „My však jsme doufali, že on je ten, který má vysvobodit Izraele.“ Z toho vyplývá, že tento Ježíš z Nazareta nevyvobodil Izrael. Ten cizí člověk, který se vyptával, má najednou dobré informace: „Jak jste nechápaví a váhaví uvěřit tomu všemu, co mluvili proroci! Což to všechno nemusel Mesiáš vytrpět, a tak vejít do své slávy?“ (Lk 24,25-26)

Ten cizinec nejenže ví, co se stalo, ale také proč se to stalo. Muselo to všechno být tak, jak se to stalo. Tato informace je pro emauzské učedníky nová, a pokud je to pravda, tak je to velmi dobrá, radostná zpráva, evangelium. Ještě předtím, než poznali, že ten pocestný je Ježíš, který vstal z mrtvých, museli se vyrovnat s „trpícím Božím služebníkem“, jak ho označuje Starý zákon. Utrpení a násilná smrt Mesiáše byla zapsána už u proroků Starého zákona. Nyní opustíme oba emauzské učedníky, ale u tématu ještě zůstaneme. Proč „to všechno musel Mesiáš vytrpět, a tak vejít do své slávy“?

Z mnoha odpovědí, které nám teologie nabízí, sáhnu jen po jedné. Možná to není vyčerpávající, vlastně je to jen aspekt odpovědi. Pokusím se najít cestu, a prosím vás, abyste mě doprovázeli.

Bůh uzavřel na Sinaji smlouvu, kterou nazýváme Starou smlouvou. Co je to smlouva? Je to něco jako ujednání, úmluva, dohoda, pakt? Copak nemusí být rovnoprávní ti, kteří podepisují nějakou smlouvu? Může člověk uzavřít smlouvu se zvířetem? A může Bůh vejít ve smlouvu s člověkem? Jak bude Bůh řešit problém

nerovnosti smluvních stran? Bůh na Sinaji svého smluvního partnera povýšil k sobě a zbožštil. „Budete mým lidem a já budu vašim Bohem!“ Tak zní kratší formulace. Nerovnost byla do značné míry odstraněna. Mojžíš vystupuje na horu a z hory sestupuje Bůh. Také v tomto vidíme předobraz cesty do Emauz. Bůh a lidé jdou společnou cestou. Bůh skutečně zůstal věrný svému lidu a provázal ho pouští. V tom spočívá „vyvolení Izraele“, že Bůh – Jahve tento lid, a ne žádný jiný, určil za svého partnera ve smlouvě.

Ve Starém zákoně však Bůh ještě nevyčerpal všechny způsoby své blízkosti. Stará smlouva má a musí být nahrazena novou, dokonalejší. V listě Židům čteme: „Když tedy Bůh mluví o nové smlouvě, prohlašuje tím tu dřívější za zastaralou. Co je však zastaralé a ztrácí sílu, je blízko zániku.“ (Žid 8,13)

Bůh svoji dřívější smlouvu nevyověděl, ale vylepšil a povýšil. V Nové smlouvě má být partner vyzdvižen ještě blíž k Bohu, ještě více zbožštěn a má dostat ještě větší podíl na Božím životě.

Tato Nová smlouva byla umožněna až vtělením, tím, že se Bůh stal člověkem. I zde vidíme dvojí pohyb. Bůh vyzdvihuje člověka ještě výš než předtím a tiskne ho na své srdce. Bůh sestupuje k člověku ještě hlouběji než na Sinaji a na poušti. Bůh

se stává člověkem v Ježíši Kristu. Hlouběji už sestoupit nemůže.

Ježíš Kristus uzavřel Novou smlouvu svojí krví. To je třeba vysvětlit: V době Starého zákona a ještě i v Ježíšově době existovaly národy, které uzavíraly pokrevní přátelství. Ještě dnes ho můžeme nalézt u některých indiánských kmenů. Jestliže chtějí dva muži uzavřít přátelství na život a na smrt, pak se říznou a podepíší smlouvu vlastní krví. Teď jsou si bližší než s rodnými bratry. Jsou ochotni jeden za druhého bojovat a zemřít. Toto přátelství nemůže být vypovězeno, musí překonat všechny překážky. Ani zrada jednoho z mužů nezprošťuje toho druhého jeho závazků.

Ježíš podepsal smlouvu vlastní krví. Neřízl se do ruky, ale na kříži prolil krev až do poslední kapky. Už tušíme, proč „to všechno musel Mesiáš vytrpět, a tak vejít do své slávy“?

A co my? I my jsme noví partneři ve smlouvě s Kristem. Jak podepíšeme tuto smlouvu? Řízneme se do ruky, abychom podepsali vlastní krví? Ne, ani naše krev není dost cenná. Také my používáme Kristovu krev. Děje se to při každé mši svaté. Pokaždé, když slavíme eucharistii, podepisujeme a znovu potvrzujeme Novou smlouvu. Při židovském svátku Pascha musel otec rodiny před každým

přípitkem namočit prst do vína, tak jako se namáčí pero do inkoustu předtím, než se něco napíše. Kněz proměňuje víno v kalichu slovy: „Toto je kalich mé krve, která se prolévá za vás a za mnohé na odpuštění hříchů.“ Zpráva o Poslední večeři u evangelisty Matouše nám říká něco podobného: „Pijte z něho všichni. Neboť to je má krev (nové) smlouvy.“ (Mt 26,27–28) U Lukáše zase čteme: „Tento kalich je nová smlouva zpečetěná mou krví.“ (Lk 22,20)

Slavení mše svaté není pro nás žádná nezávazná bohoslužba. Kristus nás v Eucharistii volá: „Chci být vaším Bohem!“ a my odpovídáme: „A my chceme být tvým lidem.“ Záleží na nás, jestli se z kostela vrátíme jako Ježíšovi „pokrevní přátelé“, nebo jako lháři. Protikladem pokrevního přátelství je krevní msta, která se také dodnes vyskytuje. Krev Kristova je požehnáním, nikoliv prokletím.

(Pokračování)

Z knihy Leo Kuchař: *Eucharistie. Mosaiksteine und Blitzlichter. Eucharistischer Gebetskreis, o. J. Wien 1981.*
Přeložil -vm-

Poznámka překladatele:

Citáty z Nového zákona jsou podle liturgického překladu, citáty ze Starého zákona podle ČEP.

Velikonoční triduum – pokračování ze str. 2

je význam slov „dokonáno je“. Jak krásné bude, až my všichni na konci svého života se svými pochybeními, se svými hříchy a také se svými dobrými skutky a se svou láskou k bližnímu budeme moci říci jako Ježíš Otcí: „Dokonáno je!“ Ne s toutéž dokonalostí, s jakou to řekl On, ale říci: „Pane, dělal jsem, co jsem mohl. Je dokonáno!“ Adorací Kříže, pohledem na Ježíše myslíme na lásku, na službu, na svůj život, na křesťanské mučedníky a prospěje nám myslet také na konec vlastního života. Nikdo z nás neví, kdy nadejde, ale můžeme prosit o milost, abychom mohli říci: „Otcě, dělal jsem, co jsem mohl. Je dokonáno.“

Bílá sobota je dnem, kdy církev rozjímá o Kristově „spočinutí“ v hrobě po vítězném boji na kříži. Na Bílou sobotu se církev znovu ztotožňuje s Marií. Veškerá

víra církve je soustředěna v Ní, první a dokonalé učednici, první a dokonalé věřící. V temnotě, která obestírá stvoření, jako jediná stále drží plamen víry a doufá proti vší naději v Ježíšovo zmrtychvstání. Ve velikonoční vigílii, kdy opět nově zazní *Aleluja*, budeme slavít vzkříšeného Krista, střed a cíl veškerenstva a dějin, a bdít plni naděje v očekávání jeho návratu, kdy se Pascha vyjeví plně.

Někdy se zdá, že duši prostupuje temnota noci, a napadne nás: „Nyní už se nedá nic dělat“, srdce už nenachází sílu milovat... Právě v oné temnotě však Kristus zapaluje oheň Boží lásky, blesk proniká temnotu a oznamuje nový začátek. V hluboké tmě něco začíná. Právě v oné temnotě Kristus vítězí a zapaluje oheň lásky. Kámen bolesti je odvalen a přenechává prostor naději. Tak obrovské je tajemství

Paschy! V této svaté noci nám církev podává světlo Zmrtychvstalého, aby v nás už nebyl žal toho, kdo říká: „Nyní už...“, nýbrž naděje toho, kdo se **otevřít přítomnosti naplněné budoucnosti**. Kristus přemohl smrt a my s Ním. Náš život nekončí na náhrobním kamenu, náš život sahá dále naději v Krista, který vstal z mrtvých právě z onoho hrobu. Jako křesťané jsme povoláni být jítrenkami, které dovedou rozeznávat znamení Zmrtychvstalého jako ženy a učedníci, kteří běželi ke hrobu na úsvitu prvního dne v týdnu.

Draží bratři a sestry, v těchto dnech posvátného tridua se neomezujeme jenom na připomínku umučení Páně, ale **vejděme do tajemství**, osvojme si jeho citění a jeho postoje, jak nás k tomu vybízí apoštol Pavel: „Mějte v sobě to smýšlení, jaké měl Kristus Ježíš.“ (Flp 2,5) Pak budou naše Velikonoce požehnané.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán

„Já se přidřím Boha.“

21. dubna – sv. Anselm (1033–1109),
vyznavač a učitel církve

Anselm se narodil roku 1033 v Aostě v Piemontu v zámožné rodině. Matka brzy zemřela a Anselm, jenž drsnému otci nebyl nakloněn, zůstal sám sobě. Oddal se zhoubným náruživostem. Protože otec pro něho měl jenom hněv a výčitky, uprchl Anselm z domova a potuloval se tři roky po Francii. Zábavy a rozkoše, po nichž se honil, nečinily ho však šťastným. Konečně přišel do Beku v Normandii, kde vyučoval slavný Lanfranc. Anselm se tam začal pilně učit a do jeho srdce se vrátily zbožnost a láska k ctnostnému životu, jež tam vložila jeho matka. Anselm vstoupil do bekského benediktinského kláštera, a když se Lanfranc stal arcibiskupem canterburským, Anselm ho zastoupil v učitelském úřadě. Anselm učil na škole, bádala a spisoval učené knihy.

Když zemřel canterburský arcibiskup Lanfranc, chtěli velmožové pohnout krále Viléma II., aby jmenoval arcibiskupem Anselma, ale marně. Tu Bůh sám zasáhl; král těžce onemocněl. V nemoci slíbil, že již nebude sužovat církve a že Anselma prohlásí arcibiskupem. Propustil stovky vězňů, kteří byli nevinně odsouzeni, vrátil jim majetek a slíbil zákony k blahu národa. Anselm nechtěl však přijmout hodnost arcibiskupskou, neboť se obával královy vrtkavosti.

Čeho se obával, to se i stalo. Král se uzdravil a zrušil všechno, co slíbil. Zasaňoval do církevních práv, za peníze dosazoval biskupy a kněze. Nejbolestnější pro Anselma bylo, že biskupové jemu podřízení stáli na straně krále. Řekli mu otevřeně: „Pane a otče! Víme, že jsi muž zbožný a svatý. My však musíme podporovat své příbuzné, musíme se zabývat světskými starostmi; proto nemůžeme se pozdvihnout k výši tvého života. Chceš-li se ty snížit k nám, s radostí tě budeme podporovat. Chceš-li však zůstat věren svým dosavadním zásadám, věř, že my zůstaneme při králi.“ Anselm klidně odvětil: „Máte pravdu. Jděte k svému pánu. Já se přidřím Boha.“ A zůstal věrný Bohu i při nejkřutějším pronásledování.

Král svatokupecky obsazoval biskupská místa, uchvacoval zádušní důchody a znásilňoval církevní práva. Anselm v obraně církve proti královské svévoli byl pevně vytrvalý a důsledný, vedl si vždy s rozmyslem a obezřetně. Mnoho vytrpěl. Dvakrát odešel do dobrovolného vyhnanství. Po první cestě do Říma k papeži Urbanovi II. se zúčastnil sněmu v Bari, kde skvěle obhájil katolické učení o vycházení Ducha Svatého z Otce i Syna. Vrátil se po smrti Viléma II. do Anglie, byl opět nucen rázně hájit práva církve proti Jindřichu I. Když král po

Sv. Anselm z Canterbury

Modlitba sv. Anselma:

„Všemohoucí Bože, buď mou silou v každém soužení, v každé věci a v každém pokušení, v každé slabosti a v každém nebezpečí. Tys mi dovolil beze všech mých zásluh, pouze ze svého milosrdenství, účastnit se tvých svátostí. Dopřej mi tedy také až do oné hodiny, kdy se k tobě odeberu, ve víře, v naději a v lásce setrvat a uved' mne do věčné radosti! Amen.“

„Chléb sám o sobě je prospěšným a zdravým pokrmem, dávej jej ale dítěti bez mléka, a přesvědčíš se, že jsi mu uškodil. Tak i utlé duše mládeže je třeba vychovávat a vést k Bohu nikoli jen samou přísností, ale i laskavostí a trpělivostí. Bez lásky vzrůstá se v mládeži nedůvěra a nenávisť ke všemu dobrému. Když chce zlatník z kusu zlata vytvořit umělou nádobu, ohýbá ho, vydouvá a vyhlazuje. Tak i vychovatel si má počínat s mládeží, a hlavní jeho zásadou budíť láska.“

(Sv. Anselm, 1033–1109)

něm žádal, aby od něho přijal odznaky biskupské a posvětil králem jmenované biskupy, nebo Anglii opustil, odešel podruhé k papeži Paschalovi II. Po dvoletém vyhnanství a mnohých útrapách přiměl Jindřicha I. k povolnosti a ke smíru. Zabezpečil tak církvi v Anglii svobodu a vrátil se do Canterbury k nevýslovné radosti duchovenstva i věřících. Po tolikém utrpení dopřál mu Pán klidného večera vezdejšího života. Král si svatého arcibiskupa velice vážil, ba ustanovil ho za své dočasné nepřítomnosti správcem říše. S neutuchajícím zápalem se světec věnoval do pozdního stáří potřebám své diecéze i oblíbené vědecké práci. Když už pro svou věchost nemohl sloužit mši svatou, dával se k službám Božím přinášet do chrámu. Ve středu Svatého týdne, 21. dubna 1109, přijal v hlavním chrámu Páně Nejsvětější svátost, a když se četlo umučení Páně podle svatého Lukáše, tiše opustil pozemský svět.

V roce 1494 byl Anselm svatořečen a Klement XI. ho roku 1720 zařadil mezi učitele církve.

Zdroj: Naše světla

MŠE SVATÉ S INDICKÝM MISIONÁŘEM

Srdečně zveme na **mše svaté s P. Georgem Bijou**, pokračovatelem v evangelizačním díle otců vincentinů (P. Bill – P. Anthony Saji – P. George Bijou):

- **pondělí 20. 4. v 19 hod.:** Jaroměřice nad Rokytnou, chrám sv. Markéty
- **úterý 21. 4. v 18 hod.:** Prušánky, kostel sv. Isidora
- **středa 22. 4. v 18 hod.:** Olbramovice u Moravského Krumlova, kostel sv. Jakuba st.
- **čtvrtek 23. 4. v 18 hod.:** České Budějovice, kostel Obětování Panny Marie
- **pátek 24. 4. v 18 hod.:** Klatovy, kostel Narození Panny Marie
- **neděle 26. 4. v 10 hod.:** Králův Dvůr, kostel Nanebevzetí Panny Marie

Více informací: tel. 606 627 636, www.cz.frbill.net.

Ježíš nás učí apoštolské horlivosti (1)

Vevangelium posílá Pán svoje učedníky do světa, aby učili, křtili a povzbuzovali lidi, aby žili v lásce a byli zachráněni: „Jděte tedy, učte ze všech národů učedníky a křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha Svatého a učte je zachovávat vše, co jsem vám předepsal.“ (Mt 28,19–20)

Každý křesťan pochopí, že vzhledem ke spáse svých bližních nemůže zůstat lhostejný. Jestliže Bůh chce, abychom byli všichni zachráněni, znamená to „milovat Krista“, spolupracovat s ním na spáse svých bližních.

Motivy, které mají podnitit apoštolskou horlivost

Prvním motivem má být *láska k Bohu*, která nás nutí, abychom ho zvěstovali ostatním lidem, aby byli vedeni k víře v Ježíše a jednou se mohli podílet na jeho slávě. To potvrzuje Ježíš sv. Kateřině Sienské: „Nic není pro mě blahodárnější než přání, abys až do smrti trpěla bolestí a zkoušky pro spáse duši: Čím více někdo trpí, o to více zakusí, že mě miluje. Láska dává poznat hlouběji moji pravdu, a čím hlouběji kdo poznává, o to hlouběji cítí bolest těžkostí, které mě postihly.“ (Dial., kap. 5)

Druhým motivem má být proto *oheň božské lásky*, který duši oživuje a pobízí ji k tomu, aby Bohu svědčila. Toto říkal nebeský Otec sv. Magdaléně de Pazzi: „Moje božství se sděluje podivuhodným způsobem všemu stvoření sjednocením milosti a lásky, které je nechává proniknout v jednom jediném okamžiku do mého klína. Když duše přijde do tohoto místa klidu, vstoupí tam, ale nemůže se tam ještě zdržet, protože tam je v tak žhnoucím krbu lásky, že zcela zapálena od tohoto nádherného ohně vroucně touží, aby to sdělila těm duším, které jsou ve světě. Nemůže se proto těšit, nedopřává si klidu, dokud se nespojí s ostatními dušemi, aby je přivedla k sobě a v doprovodu s mým milovaným Slovem nechala spočinout ve svém klíně.“

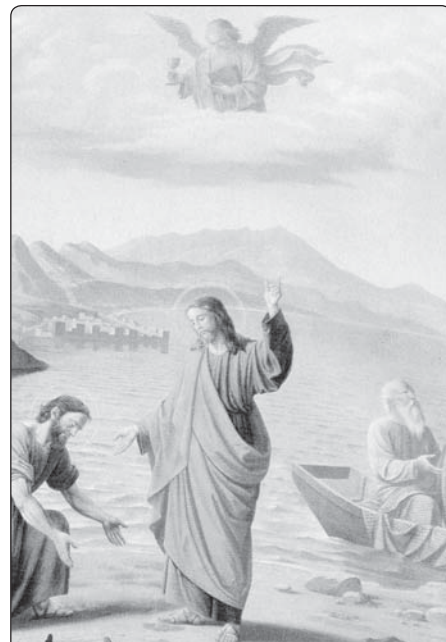
Třetím motivem má být *spojení vlastních křížů s křížem Kristovým*, aby spolu s ním byly zachráněny duše hříšníků. Pán to potvrdil Marii-Josefě Kumi ve Svatém

týdnu roku 1806: „Žádná nevěsta mi není milejší než ta, která se obětuje pro spáse svého bližního. Obětuj se proto často za svoje bližní, aby ses mi stále více podobala... Jak často budeš toužit po tom, aby ses z lásky se mnou spojila, tak často si vyprosíš spáse svého bližního.“ (Život, kap. 8)

Čtvrtým motivem je *myšlenka na věčný život*. To povzbudí apoštoly Kristovy všechno snášet pro obrácení hříšníků, které je Boží slávou a stane se také jejich slavnou odměnou v nebi. Pán řekl sv. Kateřině Sienské: „Vidíš, jakou slávu ztrácejí ti, kteří mě urážejí, a jaká utrpení zakusí. Vrať se proto zpátky do života a ukaž jim pochybení, kterého se dopustili, a nebezpečí, které jim hrozí. Spása mnoha duši to vyžaduje.“ (Život, část 2, kap. 6) Svatá Kateřina, která už požívala věčné blaženosti a viděla utrpení pekla a očistce, velmi litovala toho, že se musí vrátit a být zase uvězněna ve svém těle. Ale říkala o důvodu navrácení na zemi: „Kdybych se z lásky k Bohu a k bližním, kvůli kterým jsem byla znovu povolána do života, nezapřela, zemřela bych bolestí. Moji velkou útěchou je trpět, protože vím, že skrze utrpení dosáhnu dokonalého vidění Boha.“ (tamtéž)

Marta Robinová

Ježíš říká Petrovi: „Pas mé ovce!“

Pátým motivem je *myšlenka na duše, které jsou zavrženy* vědomou neznalostí, ledabylostí, chtíčem, sobectvím a pýchou. Křesťan se má neustále nasazovat, aby nechal volně duše dotýkat se milosti, aby byly zachráněny. Pán říkal sv. Kateřině Sienské, jak se dostávají lidé do zavržení: „Životem milosti jsem z nich dělal stromy života a oni se stali stromy smrti, protože jsou mrtví. Víš, kde leží kořeny těchto stromů? V pýše. Jejich sebeláska nese tuto pýchu, netrpělivost je jádrem a z toho vyplývá slepota. Tyto čtyři zátěže to jsou, které usmrcují duše těch, kdo se stali mrtvými stromy, protože nečerpali ze života milosti...“ (Dial., kap. 31)

Šestým motivem je *nezměrná kráska lidské duše, která je zachráněna a navždy je u Boha*. Kdyby si člověk byl toho vědom, nezdráhal by se zaplatit tu cenu, aby zachránil mnohé. Aby náš Pán povzbudil sv. Kateřinu Sienskou k záchraně mnoha duší, ukázal jí jednu duši, o jejíž spáse se zasloužila: „Cožpak není tato duše půvabná a krásná? Kdo by tedy nevzal na sebe každou bolest, aby získal takovou podivuhodnou bytost? Když Já, který jsem nejvyšší Krása, od níž se odvozuje každá jiná kráska, jsem byl tak dojat krásou duší, že jsem chtěl sestoupit na zem a prolít svoji vlastní krev, abych je zachránil, o co více se musíte také vy o sebe vzájemně nasadit, aby takové krásné bytosti nebyly zavrženy. Ukázal jsem ti tuto duši, abych tě povzbudil ve tvé snaze, aby všem

► byla umožněna spása a abys zapojila také ostatní do tohoto díla podle milosti, která ti bude dána.“ (*Život*, část 2, kap. 4)

Kdyby všechny tyto shora uvedené důvody motivovaly naši apoštolskou snahu, pak závisí někdy na chybějící horlivosti a naší zbabělosti nebo na duchovním sobectví toho, kdo má radost z rozkoše milosti, že se nepokusí přitáhnout ostatní k této duchovní blaženosti.

Tady se cítí Pán být zraněný, když se duše chce k němu modlit, a přitom připomíná na lásku ke svému bližnímu. Bůh Otec řekl úplně otevřeně sv. Kateřině Sienské: „Duše, která opustí lásku k bližnímu, aby se modlila a zachovávala mír, zraňuje mě více, než kdyby neplnila svá duchovní cvičení, aby pomohla svému bližnímu. Proto mě nalezne duše v lásce vůči svému bližnímu, ale ztratí mě v útěše, v níž mě hledá. Protože když nepomáhá bližnímu, sniží se tím láska k bližnímu. Jakmile poklesne láska k bližnímu, poklesne moje láska k ní a s mojí láskou poklesne také útěcha.“ (*Dial.*, kap. 59)

Náš moderní svět zná Bohem vyvolené duše, které se s ním obětovaly za hříšníky, jejichž spásu chtěly dosáhnout. Sv. Terezie z Lisieux, bl. Anna Kateřina Emmerichová, sv. Leopold Mandič, sv. Otec Pio a Marta Robinová byli všichni oběmi ukřižovanými z lásky.

K bl. Anně-Marii Taigi, která mnoho vytrpěla, aby zachránila tři odsouzené ke smrti, řekl Ježíš: „Z lásky k tobě jsem tyto duše obrátil. Jsou zachráněny. Jsou zachráněny kvůli lásce, kterou mám k tobě. Všechno dobře skončilo, ale já ti ukládám zadostiučinění pro moji spravedlnost.“ (*Život*, kap. 10)

Pán je velmi velkorosý k těm, kteří se spojí s jeho křížem, aby zachránili duše. On jim slibuje odstranění jejich období duchovní vyprahlosti a záruku milostí, které jsou potřebné pro jejich život a pro jejich spásu. Ke sv. Veronice Giuliani řekl Pán poté, co se modlila za obrácení hříšníků a trpěla za ně, když byla v hluboké usebranosti: „Všichni, kdo chtějí dosáhnout milostí, by se měli modlit za obrácení hříšníků. Taková dosáhnou, o co prosí.“ (13. května 1697)

(Pokračování)

Z *Maria heute* 2/2015 přeložil -mp-

Rozhovor s konvertitou Antoniem Sánchezem, otcem rodiny a profesorem na univerzitě v Seville (4 – dokončení)

Otec Javier: *Žijeme v době, kdy se tisk, který se shání po senzacích, usiluje snížit důležitost kněží pro život křesťanských laiků. Kým je pro tebe kněz a jakou důležitost má pro tebe jako křesťana, jako otce rodiny?*

Antonio Sánchez: Ano, to je jedna z věcí, která mě nejvíce bolí. Národní a mezinárodní tisk je velmi kontrolovaný zednářstvem, které nenávidí církve a Krista. Vzbuzuje se velký rozruch ohledně hříchů některého kněze, které mohou být velmi těžké, ale neříká se nic o veškerém duchovním a materiálním dobru, jež konají kněží v naší společnosti. Oni jsou, jste Božím darem. Jen vy, vašimi posvěcenými rukama, můžete přinést Krista v Eucharistii; jen vy můžete jménem Kristovým odpustit naše hříchy. Je ve světě něco většího a závažnějšího? Mám-li parafrázovat Huga Wasta,⁽¹⁾ jste cennější než králové a vládcí, než vojáci a válečníci, protože oni jsou nahraditelní, avšak vy nikoliv. Svět by nemohl žít bez kněží, bez vás, posvěcených služebníků, kteří denně přinášíte na oltáři Bohu Otci věčnou oběť jeho Syna. Lidé to nechápou, avšak tato vaše potřeba je tak reálná, že kdyby i jen jeden den vás nebylo, svět tak, jak ho známe, by se zničil. Bůh mi přivedl do cesty svatě kněze, z nichž mnozí jsou nyní mými přáteli a jejichž přátelství je pro mě ctí, jako přátelství s tebou, otče Javiere.

Otec Javier: *Proč věříš, že je pro křesťana důležité duchovní doprovázení?*

Antonio Sánchez: Je to další nesmírná Boží milost. Já jsem ani nevěděl, že něco takového existuje, tak velká byla má neznalost Božích věcí. Měl jsem milost, že starý přítel z právnické fakulty se stal knězem a že po letech, kdy jsme se neviděli, jsme se oba setkali v knihovně právnické fakulty v Seville. Zde mi nabídl, abych ho navštívil, a od té doby je mým duchovním vůdcem. Duchovní vůdce je člověk, obvykle kněz, i když jím také může být laik, který tě doprovází a radí ti v tvém duchovním životě. Může to být tvůj stálý zpovědník, což je žádoucí, ale ne nutně.

Jeho prací je vyslechnout tě, odhalit tvé nejobvyklejší chyby a hříchy, napravovat je a především ti pomáhat v tvých trápeních a sdílet tvé radosti ve víře. Je to někdo, kdo kráčí s tebou na cestě na Karmel a jehož posláním je pomoci ti dospět do nebe. Je jako Vergilius, který doprovázel Danteho v Božské komedii, neocenitelný průvodce, který tě mnohdy zná lépe než ty sám sebe, protože má přednost, že stojí mimo a vidí objektivně tvé jednání. Já svému vůdci vděčím za mnohé, přemnohé, ale kvůli svým mnohým nedostatkům ho velmi zaměstnávám.

Otec Javier: *Je pro tebe důležitá zpověď a adorace Nejsvětější svátosti?*

Antonio Sánchez: Jsou pro mě základní. Papežové nám radili, abychom se pravidelně zpovídali. Obvykle tak činím přinejmenším jedenkrát za měsíc; většinou častěji, když upadnu do hříchu. Působí mi velkou bolest a zármutek, když vidím zpovědnice prázdné a to, jak mnozí lidé přijímají nehodně. A když vidím, jak je nutné pronásledovat kněze, aby někoho vyzpovídali, protože již nesedí ve zpovědnících. Toto je velmi závažné... ztráta vědomí hříchu.

Co se týká adorace, proměnila se ve střed mého života jako katolika. Když si někdo uvědomí, že Kristus je reálně přítomný v Eucharistii, nemůže ho to nechat indiferentním. V tom byla základní nejnem četba Bible („Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe...“, Jan 6,51–58), ale i poznání a studium eucharistických zážraků v průběhu dějin se stovkami svědků a důkazů. Od Lanciana, Alboraya, Bruselu až po jeden nejnovější, který na mě velmi zapůsobil a jenž se udál, když Don Jorge Bergoglio byl kardinálem v Buenos Aires, s Hostií, která krvácela a proměnila se v kus srdeční tkáně a již studovali vědci v USA. V těchto zázracích, když se analyzuje krev, která vychází z Hostií, krevní skupina je vždy tatáž, AB, táž jako na Turinském plátně nebo na svatě roušce v Oviedu.⁽²⁾ Není to podivuhodné? Bůh tak

Biskup Jan Vokál bude zastupovat ČR na říjnové synodě o rodině

Papež František postupně schvaluje návrhy jednotlivých biskupských konferencí, které po příslušných interních volbách Svatému stolci zasílají jména svých zástupců na říjnovou biskupskou synodu. Českou biskupskou konferenci

bude zastupovat královéhradecký biskup Mons. Jan Vokál. Jeho zástupcem je Mons. Ladislav Hučko, apoštolský exarcha pro katolíky byzantského obřadu v ČR.

Podle www.radiovaticana.cz

► modernímu člověku, který věří pouze tomu, co vidí, dává vědecké důkazy. Nicméně mnoho lidí navzdory tomu nechce věřit, protože to obnáší nutnost změnit svůj život, a naneštěstí mnozí jako já předtím rádi setrvávají ve svých hříších.

Vědec Dr. Ricardo Castañón (dříve ateista, který se však vlivem svých výzkumů obrátil) se v posledních desetiletích věnoval tomu, aby tyto zázraky studoval, a vědci oněmi, když mají analyzovat krvácející Hostie. On koná úžasné dílo při šíření zpráv o těchto ohromných zázracích. Všem doporučuji zhlédnout některé z jeho videí. Od té doby, co si to uvědomuji, nemohu vstoupit ani vyjít z kostela, aniž bych se nezastavil u Nejsvětější svátosti; poklekám při konsekraci (což jsem předtím nedělal) a při přijímání. Již nevyhledávám Kristův obraz ve dřevě (i když je také hoden úcty). Nyní vyhledávám Nejsvětější svátost: je to živý Bůh a máme ho zde, mnohdy samotného a opomíjeného. Vysílám odtud malou výzvu, aby se každý katolík nechal zapsat do pořadí při adoraci Nejsvětější svátosti tam, kde se nachází kaple se stálou adorací, nebo aby šel adorovat Krista při výstavech, které se konají v jeho farnostech. Toto je střed života církve, naší víry a je to ze všech stran velmi napadáno.

Otec Javier: *Kým je pro tebe Panna Maria, co nám o ní můžeš říci?*

Antonio Sánchez: Pro mne je Panna Maria vším. Velmi ji miluji a za mnohé jí vděčím. Jak jsem ti řekl, otče Javiere, byl jsem vychován u salesiánů. Nejprve v Huelvě, pak v Triañě (Seville). Znáš lásku, kterou salesiáni mají pro Marii, Pomocnici křesťanů, a nám ji vštěpují od dětství. Věřím, že mě držela na vlásku i tehdy, kdy jsem byl nejvíce vzdálen od jejího Syna, a proto jsem se neztratil. Modlit se čas od času večer *Zdravas, Maria* mi pomáhalo, abych na ni nezapomínal. Zdá se mi vzácnou jedna prosba k Panně Marii: „I když na tebe má láska zapomene, ty na mě nezapomeš.“ Ona je skutečně naší Matkou, jak byla ustanovena Kristem z kříže, a svoji spasitelnou práci bere velmi vážně. Koná to, co nás volá k obrácení.

Já ji cítím velmi blízko sebe. Mám ji ve své kanceláři, v mém portfoliu, na své motorce, ve svém autě. Mé dcery mají jména podle Panny Marie. Já vděčím za život

a své duchovní uzdravení, neboť na mé cestě návratu do církve měla mnohé co do činění Panna Maria Karmelská z Garabandalu a Panna Maria Růžencová z Fatimy. Jeví se mi jako vzácný dar Krista, že nám před svým odchodem zanechal svou Matku. Řekl nám, že nás nenechá jako sirotky, a dal nám jako Otec sám sebe v Eucharistii a zanechal nám svou Matku jako nic menšího než jako naši Matku. Může se žádat více? Jsem také členem Mariánského kněžského hnutí v Seville, založeného otcem Gobbim, ke kterému náležel samotný svatý Jan Pavel II. a v němž jsem se zasvětil Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Od té doby vnímám její přítomnost obrovským způsobem. Má žena a dcery jsou také zasvěceny. A nosím stále karmelitánský škapulíř, k němuž mám velkou úctu.

Otec Javier: *Modlíš se růženec? Proč?*

Antonio Sánchez: Ano, modlím se ho denně. Nebyl den, abych se nepomodlil tuto vzácnou pobožnost, od doby, kdy z manželčiny iniciativy, která také ve mně uzrála, jsme to začali před několika lety dělat. Když se ho někdo začne modlit, už s tím nemůže přestat, alespoň co se mě týká. Růženec byl předobrazem v Bibli prakem, kterým David usmrtil Goliáše, a je skutečně nejmocnější modlitbou, kte-

Antonio José Sánchez Sáez

rá poráží ďábla a jeho pokušení a nástrahy. A pak, jak vzácné jsou přísliby růžence dané svatému Dominikovi de Guzmán (španělskému světcovi, kterému Panna Maria předala tuto pobožnost) a blahoslavenému Alanovi! Kdyby se všichni katolíci modlili častěji růženec, mohli bychom zažít a vyhrát války (jak se to například stalo u Lepanta) a dosáhnout od Boha prostřednictvím Panny Marie, prosící všemohoucnosti, všechny milosti nutné pro náš duchovní život. Zdá se mi podstatným modlit se růženec jako záruku spásy.

Otec Javier: *Přemnohé díky, Antonio, za to, že jsi poskytl webu „Adelante la Fe“ tento rozhovor, o němž jsem přesvědčen, že pomůže mnoha lidem. Bůh žehnej tobě a tvé rodině.*

Antonio Sánchez: Přemnohé díky tobě, otče Javiere. Kéž toto mé malé svědectví může pomoci, aby podnítilo druhé. Je dobré jen tím, že je upřímné a že ukazuje, že Bůh nás stále volá k obrácení, a to i notorické hříšníky jako mě, a že – když ho jen trochu necháš – vstupuje do tvého života jako vichřice, aby tě spasil. A nás všechny užívá jako nástroje, aby povolal jedny prostřednictvím druhých do svého stáda. Sláva Bohu! Ať Bůh žehná vám a všem čtenářům tohoto úžasného portálu „Adelante la Fe“, který čtu denně a jenž koná tolik dobra na obranu pravé víry, a Panna Maria ať vás chrání! A kéž se jednou můžeme všichni setkat v nebi. Pozdrav v Nejsvětější Panně Marii.

Zdroj: www.adelantelafe.com
Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

Poznámky:

- (1) Hugo Wast, vlastním jménem Gustavo Adolfo Martínez Zuviria (1883–1962), byl významný argentinský katolický spisovatel a politik. [pozn. překl.]
- (2) Jde o relikvii svaté roušky, která pokrývala Kristovu mrtvou hlavu, jež po jeho zmrtvýchvstání zůstala v prázdném hrobě a která je nyní uchovávána jako vzácná relikvie v katedrále ve španělském městě Oviedu. [pozn. překl.]

O Janu Husovi a husitství (2)

Husovým starším současníkem byl sv. Jan Nepomucký (nar. mezi roky 1340–1350, † 1393), generální vikář Pražského arcibiskupství, příkladný kněz, mučedník zpovědního tajemství, bezpochyby obět státní zvlů, jež si chtěla podrobit církev jako svou poslušnou služebnici. Podstatnou roli zde hrál spor mezi českým králem Václavem IV. a pražským arcibiskupem Janem z Jenštejna kvůli králově záměru zřídit v zemi třetí biskupství v západočeských Kladrubech, na něž chtěl panovník dosadit svého milce, dvorního kaplana Hynka Pluha z Rabštejna. Novou diecézi hodlal vytvořit povýšením kladrubského benediktinského opatství na biskupství, podobně jak to učinil Karel IV. při ustanovení biskupství litomyšlského povýšením tamního premonstrátského opata na biskupa. Jenže kladrubští benediktini si zvolili r. 1393 novým opatem Olena, jehož generální vikář sv. Jan Nepomucký 10. března potvrdil. Králův záměr vytvořit v novém biskupství protiváhu vůči pražskému arcibiskupovi Janu z Jenštejna nevyšel. Svůj hněv vůči arcipastýřovi přenesl král na jeho generálního vikáře, jehož nechal mučit. Sv. Jan Nepomucký krutému týráni podlehl.

Historicky téměř souběžná paralela dvou Janů je zajímavá. Sv. Jan Nepomucký byl vystaven tlakům státní moci, kterým vzdoroval při obhajobě práv církve, zatímco král Václav IV. se dopouštěl očividného bezpráví. Osobní hrdinství a mučednictví sv. Jana Nepomuckého je nepochybné a v minulosti bylo dáváno do protikladu k revolučnímu a heretickému vystupování Mistra Jana Husa, který se dobrovolně vydal cestou rozkolu, ve slépějích svého níže jmenovaného anglického vzoru.

Jan Hus byl svědkem pohnutých dějů kolem střetu světské a církevní moci. V roce umučení sv. Jana se stal bakalářem a r. 1396, kdy na svatovojtěšský stolec rezignoval Jan z Jenštejna, mistrem svobodných umění Karlovy univerzity. Z filosofie přešel Hus studovat teologii, přičemž zároveň vyučoval. Tehdy si opsal čtyři filosofické traktáty Jana Viklefa (též John Wicklef, asi 1320 – 31. prosince 1384), anglického reformátora a teologa na Ox-

fordské univerzitě. Jeho spisy přivázeli do Čech naši studenti, kteří v Oxfordu pobývali, zejména Jeroným Pražský.

Viklef jako univerzitní profesor a ekonomicky zajištěný držitel výnosného farního benefícia hlásal jak z univerzitní katedry, tak z kostelní kazatelny své názory, které byly v rozporu s naukou katolické církve. Díky přízni anglického dvora úspěšně vzdoroval snahám o své sesazení. Podle anglického profesora církev, která se skládá ze sboru předurčených, neměla vlastnit hmotný majetek. Papeže označoval Viklef za Antikrista. Řehole pokládal za dábelské, za jediný pramen víry označil Písmo svaté. Kněží ve stavu těžkého hříchu podle něho vysluhovali svátosti neplatně. Londýnský arcibiskup svolal kvůli Viklefovi r. 1382 provinční synodu, jež odsoudila 24 jeho článků (kostnický koncil r. 1415 jich 45 zavrhl). V souvislosti s pronikáním herezí zpřísnil arcibiskup dohled nad kněžími se záměrem zamezit působení neschválených kazatelů. Ve stejném roce anglický král Richard II. nařídil propuštění Viklefa a jeho stoupenců z univerzity a spálení jeho spisů. Viklef dožil r. 1384 na své faře.

Viklefovy heretické názory začaly zaměstnávat Husovu mysl a dovedly jej až k jeho tragické konfrontaci s církevní autoritou. Je třeba připomenout, že Hus nebyl pouhým napodobovatelem Viklefa. Nicméně Angličan byl pro něho stěžejním vzorem. Jeho remanenční nauku o eucharistii nepřijímal jako celek, ale choval k ní

sympatie. Tato nauka byla v rozporu s církevním učením. Hlásala, že podstata chleba a vína zůstává zachována i po proměňování. Hus zastával pravověrné katolické stanovisko v nauce o Bohu, o Kristu, jeho vtělení i o Panně Marii, kterou nazýval naší první pomocnicí po Kristu. Proto také patřil ke ctitelům Bohorodičky. Neodchyloval se od katolického učení o vykupitelském díle, o ospravedlnění člověka Boží milostí, o mši svaté, o eschatologii, o svátostech (kromě jeho částečného příklonu k výše uvedené remanenční nauce). Osobně vedl Jan Hus jako univerzitní bakalář a mistr, i později jako kněz příkladný bezúhonný život. Choval ve velké úctě svátostné kněžství. Značnou energii vkládal do své literární činnosti.

Naopak nesprávně učil o svaté zpovědi, že kněz odpuštění hříchů pouze ohlašuje. Viklefsky hlásal, že dobré skutky vykonané ve stavu těžkého hříchu jsou hříšné. Platné svátosti mohl podle něj udělovat jen kněz nezatížený hříchem. Také jeho představa o církvi jako společenství předurčených byla bludná. Opominul rozdíl mezi církvi jako institucí spásy, církvi vítěznou v nebi a jejími často nehodnými a hříšnými syny na zemi.

Viklef ovlivnil Husa zejména svými názory na církev a stát. Popření božského původu papežského primátu a odvržení učitelské církevní autority se staly základními stavebními kvádry husitského hnutí. Husova nauka se zaštitila Písmem svatým jako jediným zdrojem víry. Božím zákonem se měl řídit jak soukromý život, tak veřejné dění. Hus ani jeho přívrženci nezavrhovali úplně tradici, druhý zdroj víry. Odvolávali se na prvotní církev, první koncily, ale jednotně odmítali formální zdroj víry, církevní autoritu, kterou si pražská husitská strana nahradila autoritou univerzity. Autorita ponechaná pouze na prostředí učenců či táborská autorita Božího lidu otevřela vrátka náboženskému rozkladu a šíření sektářství. Autorita, která nevychází z jednoho centra, Říma, může přerůst v soutěž autorit z různých center (Prahy, Tábora atd.). Každá taková samozvaná autorita, která nemá božský původ, si osobuje právo

Král Václav IV.

Nový prefekt Kongregace pro katolickou výchovu

Papež František jmenoval nového prefekta Kongregace pro katolickou výchovu. Je jím 71letý kardinál Giuseppe Versaldi, dosavadní předseda Prefektury pro ekonomické záležitosti Svatého stolce. Kardinál Versaldi vystřídal

v úřadě prefekta Kongregace pro katolickou výchovu polského kardinála Zenona Grocholewského, který tuto službu vykonával od roku 1999 a nedávno dosáhl věku 75 let.

Podle zpráv tiskových agentur

rozhodovat o tom, co je správné z duchovního i politického hlediska.

Inspirován anglickým kazatelem, začal Hus radikalizovat své názory. Zpochybňoval instituci papežství. Jeho kritika zesílila, když papež Jan XXIII. vyhlásil roku 1412 křížovou výpravu proti králi Ladislavu Neapolskému a zároveň vypsali odpuštění pro účastníky této výpravy. Čeští viklefiště byli obecně negativně naladěni proti odpuštěním a veřejné propagování prodeje odpuštěků je provokovalo. Jan Hus odsoudil odpuštěkovou bulu a papeže nazval Antikristem. Jeho rétorika nacházela živnou půdu u širokých lidových vrstev, pro které se mistr Jan stal téměř prorokem. Následné lidové bouře vylekaly i krále. Jelikož se viklefismus měnil v revoluční ideologii podněcující masové nepokoje, došlo k protiopatření. Děkan teologické fakulty a sám bývalý viklefista Štěpán z Pálče odsoudil 45 Viklefových článků a byl vydán zákaz jejich šíření.

Husova hvězda v prostředí českých vzdělanců od 90. let prudce stoupala. V roce 1393 se stal bakalářem a tři roky poté mistrem svobodných umění (filosofie). Roku 1400 přijal kněžské svěcení. V letech 1401–1402 byl děkanem filosofické fakulty. Podobně jako byl po určitý čas Jan Viklef rektorem oxfordské univerzity, dosáhl stejné hodnosti mezi lety 1409–1410

na pražské univerzitě také betlémský kazatel Jan Hus. Patřil tudíž k tehdejší respektované intelektuální elitě.

Vedle univerzitních hodností a kněžské oltářní služby se Hus stal populárním lidovým kazatelem. Přerostl tak až do role revolučního tribuna. Roku 1402 začal kázat v pražské Betlémské kapli, při níž se scházeli stoupenci reformy, již projevovali zároveň silné národní uvědomění. Kapli vystavěl Miličův stoupenec, obchodník Kříž. Jelikož však stála na farním okrsku už obsazeném, místní farář nepřepustil novému chrámu žádná ze svých farních práv. Proto se v kapli od počátku smělo pouze kázat. Před Husem se na betlémské kazatelně vystříдали Jan Protiva, Jan Štěkna a Štěpán z Kolína. Betlémská kaple nebyla jediným Husovým působištěm. Kázal i v jiných pražských kostelích, nejčastěji v servitském kostele sv. Michaela archanděla na Starém Městě pražském.

Jeho úspěch u lidových vrstev pramenil z toho, že otevřeně a kriticky neváhal

hovořit o aktuálních problémech. V duchu viklefovsky interpretovaného realismu požadoval přímé podrobení života příkazům evangelia. Tento realismus jej dovedl rovněž k plamenné, nicméně historicky nikterak neobvyklé obhajobě českého národa a jazyka. Jan Hus rozhodně nevnal české vlastenectví. Silné národní a slovanské vědomí nalezneme u mnohem starších českých kronikářů, jakým byl Kosmas († 1125) či v *Kronice tak řečeného Dalimila* (záznamy končí rokem 1314). Hus poukazyval na německý útisk Čechů. Když se pak pouze česká část univerzity, fakticky čeští viklefiště, připojila ke královu požadavku na přijetí nového papeže Alexandra V., král Václav IV. rozhodl 18. ledna 1409 *Kutnohorským dekretem* o změně hlasů na pražské univerzitě. Za loajalitu českého křídla vysokého učení obdrželi Češi celkem tři hlasy proti jednomu hlasu ostatních národů (saského, bavorského a polského). Tak byl český národ zvýhodněn v univerzitním prostředí a zcela je ovládl. Současně s tím se čeští viklefiště zbavili významné katolické akademické opozice. V reakci na *Kutnohorský dekret* totiž opustila univerzitu značná část německých studentů, kteří se uchýlovali do zahraničí a posilovali akademické obce tamních nově vznikajících univerzit. Kroky mnohých směřovaly např. do Lipska, kde byla 2. prosince 1409 založena univerzita podle pražského vzoru. Z Prahy odešli také mnozí přední němečtí měšťané. Zmizení německé konkurence uvítal český živel, který, zosobněn českým řemeslníkem, přijal tento stav jako hospodářské vítězství v boji s produktivní německou jazykovou skupinou.

České viklefovské tendence byly poněkud oslabeny, když mistři Stanislav ze Znojma a Štěpán z Pálče odvrhli Viklefovy bludy a složili osvědčení své pravověrnosti. Stalo se to po jejich návratu z Itálie, kde bránili českou univerzitu, jejíž pověst utrpěla spojením s viklefišty. Hus stanul v čele viklefské skupiny. Jeho

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

poznali, když zachováváme jeho příkázání. Kdo tvrdí: „Znám ho“, ale jeho příkázání nezachovává, je lhář a není v něm pravda. Kdo však jeho slovo zachovává, v tom je Boží láska opravdu přivedena k dokonalosti.

Evangelium - Lk 24,35-48

Dva učedníci vypravovali, co se jim přihodilo na cestě a jak Ježíše poznali při lámání chleba. Když o tom mluvili, stál on sám uprostřed nich a řekl jim: „Pokoj vám!“ Zděsili se a ve strachu se domnívali, že vidí ducha. Řekl jim: „Proč jste rozrušení a proč vám v mysli vyvstávají pochybnosti? Podívejte se na mé ruce a na mé nohy: vždyť jsem to já sám! Dotkněte se mě a přesvědčte se: duch přece nemá

maso a kosti, jak to vidíte na mně.“ A po těch slovech jim ukázal ruce a nohy. Pro samou radost však tomu pořád ještě nemohli věřit a jen se divili. Proto se jich zeptal: „Máte tady něco k jídlu?“ Podali mu kus pečené ryby. Vzal si a před nimi pojedl. Dále jim řekl: „To je smysl mých slov, která jsem k vám mluvil, když jsem ještě byl s vámi: že se musí naplnit všechno, co je o mně psáno v Mojžišově Zákoně, v Prorocích i v Žalmech.“ Tehdy jim otevřel mysl, aby porozuměli Písmu. Řekl jim: „Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých a v jeho jménu bude hlášáno obrácení, aby všem národům, počínajíc od Jeruzaléma, byly odpuštěny hříchy. Vy jste toho svědky.“

zatvrzelý postoj ho postavil do opozice proti samotnému pražskému arcibiskupovi Zbyňku Zajáci z Hazmburka, který dostal z papežské kurie pokyn vymýtí viklefské hereze.

Opravné hnutí, jak také bývají reformační snahy nazývány, mělo nejdříve v arcibiskupovi Zajáci z Hazmburka zastánce. Ten pokládal Husa za povolaneho a znalého teologa, jehož zval jako kazatele k církevním synodám. Nepokrytě souhlasil s Husovou kritikou svatokupectví, hromadění církevních obročí (tj. příjmů plynoucích z nějaké služby či úřadu) i nemravného života některých kněží. Na škodu byly divokost a radikalismus, s jakými se šířily reformní myšlenky Husa, Jakoubka ze Stříbra, Jeronýma Pražského a dalších.

Také Jan Hus psal zpočátku jen latinsky, později však z osvětových a propagačních důvodů začal psát česky. Kázání pro český prostý lid a časté české zpěvy učinily z Husa a jeho Betlémské kaple reformační centrum, které přitahovalo široké lidové masy.

Pohoršující způsob prodeje odpustků v souvislosti s vyhlášenou neapolskou křížovou výpravou r. 1412 vedl k vlídně protiodpustkovým projevům. Odpustky byly nepopulární také proto, že znamenaly odčerpávání peněz z českých zemí do kuriální pokladny, což hospodářsky poškozovalo zejména městské obyvatelstvo. Hus výslovným nesouhlasem s papežskými odpustky vstoupil do otevřené konfrontace s Apoštolským stolcem, jehož se podobné přímé útoky velmi dotýkaly. Už proto, že neskýtaly snadnou naději na nápravu. Kdyby šlo o obecné či nepřímé nářky, existoval by manévrovací prostor pro vysvětlení. Husova nekompromisní stanoviska nápravu vylučovala. Nic nenasvědčovalo uklidnění poměrů, smíru mezi katolickou a viklefskou stranou. Naopak. Husovi přívrženci vyhrocovali stávající spor mezi oběma tábory. Během velké disputace v srpnu 1412 Husovi následovníci ve viklefské linii hlásali, že světská vrchnost může podle své vůle zabavovat hmotné majetky duchovním, kteří zhřešili. Pokud by se tato zásada stala zákonem, umožňovala by (dlouho před moderními znárodnovateli, Josefem II. počínaje a komunisty konče) beztretně zcizovat církevní majetek s poukazem na

Kardinál Müller vyzval německé biskupy k jednotě s Římem

Prefekt Kongregace pro nauku víry, německý kardinál Gerhard Ludwig Müller, vyzval německé biskupy k jednotě s Římem. Biskupské konference nejsou ani koncilová shromáždění, ani politické orgány, jejichž předsedové si volí svého lídra na univerzální úrovni, uvedl kardinál Müller pro francouzský týdeník *Famille Chrétienne*. Reagoval tak na hojně medializovaný výrok kardinála Reinharda Marxe, který na jarním shromáždění Německé biskupské konference prohlásil, že německá církev není filiálkou Říma. Hlava německého episkopátu přitom upozornila, že německá církev půjde vlastní cestou nehledě na závěrečná rozhodnutí říjnové synody o rodině.

Národní biskupské konference jsou oprávněny rozhodovat o určitých tématech, vymezil prefekt vatikánské kon-

gregace, avšak nevytvářejí paralelu k učitelskému úřadu církve, tedy jakési magisterium bez papeže a společenství se všemi biskupy. Představa, že by některá doktrinální či disciplinární rozhodnutí v otázkách manželství a rodiny měla být přenechána místním biskupským konferencím, je absolutně nekatolická, zdůraznil kardinál Müller a doplnil, že obdobné postoje by mohly opětovně vést k polarizaci mezi místními církvemi a všeobecnou církví, kterou překonaly oba poslední vatikánské koncily. Je velice nebezpečné aplikovat na církve politické kategorie namísto správné katolické ekleziologie. Římská kurie totiž není obdobou bruselské vlády, uzavřel prefekt Kongregace pro nauku víry.

www.radiovaticana.cz (28. 3. 2015)

hřích, jehož se jeho majitel dopustil. Podobně nekompromisní bylo tvrzení viklefstů, že ten, kdo je ve smrtelném hříchu, přestává být světským pánem nebo prelátem. Odtud lze již snadno odvodit, že praktikování takového pravidla by vedlo k anarchii a rozvratu. Riziko lidského pádu do hříchu, i toho smrtelného, je značné. Avšak i hříšný král je stále král, i hříšný biskup je nadále biskup – byť jsou oba hodni pokání. Husova strana však zastávala názor, že spáchání hříchu má za nutný následek ztrátu autority. Jakoubek ze Stříbra také výslovně řekl, že dávat majetek kněžstvu je proti Kristovu zákonu. Je jasné, že vedle utopických blouznivců na slova o odejmutí církevního majetku slyšela i chtěvá šlechta, jež měla zásluku na hmotné bohatství církve.

Střet vyvrcholil, když r. 1412 teologická fakulta pod vedením Stanislava ze Znojma a Štěpána z Pálče odsoudila 45 viklefských článků, což mělo za cíl ukončit viklefskou propagandu šířenou Husem a jeho stoupenci. Také král vydal přísný zákaz šíření těchto článků. Kýženým výsledkem tohoto opatření mělo být uklidnění poměrů v církvi, na univerzitě i ve státě. Leč bohužel došlo k dalším nepokojům v důsledku stěti tří mladíků, kteří zsměšňo-

vali prodávání odpustků. Eskalaci násilí a posilování husitského kacířského hnutí umožnil svou lhostejností a pasivitou sám Václav IV., který nevyužil svého vlivu na Husa a nechal problém dorůst do nebezpečných rozměrů. K papeži Janu XXIII. docházelo z Čech i z okolních států mnoho žádostí o zásah proti českému kacířství. K zákazu Viklefových článků se tedy přidružila klatba, uvalená v září 1412 papežem Janem XXIII. na Husa (předcházely jí zákaz kázání a klatba z r. 1410). K ní přibyl koncem září 1412 interdikt (zákaz bohoslužeb) nad Prahou. Papež rozkázal, že Hus má být zatčen a souzen podle církevního práva a Betlémská kaple jako centrum heretiků má být zbořena. K ničemu z toho nedošlo ze strachu před reakcí husovské strany.

Aby král uklidnil krajně vypjatou situaci a aby byl odvolán interdikt, vyzval Husa k opuštění Prahy. Klatbou stížený reformátor našel útočiště u svých přátel na Kozím hrádku u Tábora a na hrádku Krakovci u Rakovníka. Přes administrativní zásahy církevní i světské moci se však Husovy myšlenky šířily po celé zemi a zasévaly neklid a rozkol mezi český lid.

(Pokračování)

Pondělí 20. 4. 2015

6:05 Vatican magazine (811. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:35 Chlieb náš každodenný 6:50 Harfa Noemova 7:15 Outdoor Films s Milanem Daňkem – Natáčení v opravdové divočině 8:45 Pro vita mundi (129. díl): Antonín Randa 9:30 Lily 9:40 Přejeme si... 10:00 BET LEICHEM – vnitřní domov (30. díl): Pravoslavi v běloruském Minsku 10:15 Krasohled (11. díl) 10:40 VideoJournal české vědy 10:55 Ja, Vlado Bočev 11:05 Ars Vaticana (18. díl) 11:20 Kde Bůh roní slzy 11:40 Sedmihlásky – Keď som včera prala šaty 11:45 Klaunský pohádkový kufřík (18. díl): O něžnosti 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá [L] 12:45 Spirituál kvintet na Dostavníku 2013: Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2013 13:30 Vatican magazine (811. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 14:00 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Marnotratný Otec 15:35 V souvislostech (94. díl) 16:00 Na jedné lodi (7. díl) 17:05 Národní eucharistický kongres 2015 18:10 Salesiánský magazín [P] 18:25 Sedmihlásky – Keď som včera prala šaty 18:30 Klaunský pohádkový kufřík (19. díl): O podlosti 18:45 Vezmi a čti [P] 19:00 Příběhy odvahy a víry: Doktor Haass (9. díl): Svatý lékař z Moskvy 19:25 Přejeme si... 19:40 Zprávy z Věčného města: 20. 4. 2015 [P] 20:00 Klapka s ... (101. díl) [P] 21:25 Na koberečku [P] 21:35 Terra Santa News: 15. 4. 2015 22:00 Noční univerzita: Výzvy papeže Františka 23:20 Vatican magazine (811. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:55 Kulatý stůl: Dialog mezi kulturami.

Úterý 21. 4. 2015

6:05 Zprávy z Věčného města: 20. 4. 2015 6:15 Jánošíkove dni v Terchovej 2014: „Za našimi dvermi“ 7:55 Poselství svatých: Matka Tereza 8:05 Buon giorno s Františkem 9:10 Salesiánský magazín 9:25 Nágáland – Domorodci a víra 9:55 Vatican magazine (811. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 10:25 Noční univerzita: Výzvy papeže Františka 11:40 Sedmihlásky – Keď som včera prala šaty 11:45 Klaunský pohádkový kufřík (19. díl): O podlosti 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 P. S. [P] 12:20 Zprávy z Věčného města: 20. 4. 2015 12:30 Přejeme si... 12:50 Dům nejen ze skla (11. díl) 13:45 Ars Vaticana (18. díl) 13:55 Harfa Noemova 14:25 Kulatý stůl: Dialog mezi kulturami 16:00 Trinidad a Tobago: Všichni vy žijte 16:55 Krasohled (14. díl) 17:20 BET LEICHEM – vnitřní domov (30. díl): Pravoslavi v běloruském Minsku 17:40 VideoJournal české vědy 18:00 Noeland (53. díl) 18:25 Sedmihlásky – Keď som včera prala šaty 18:30 Klaunský pohádkový kufřík (20. díl): O poslušnosti 18:45 Cvrlikání 20:00 Hledání cest [P] 21:40 Gréckokatolícky magazín [P] 21:55 Můj Bůh a Walter: Temné legendy 22:30 P. S. 22:40 Terra Santa News: 15. 4. 2015 23:00 Přejeme si... 23:15 Zprávy z Věčného města: 20. 4. 2015 23:30 Národní eucharistický kongres 2015 0:30 Hudební magazín Mezi pražci.

Středa 22. 4. 2015

6:05 Ja, Vlado Bočev 6:15 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Marnotratný Otec 7:50 Vzdálená pobřeží ticha 8:20 Ars Vaticana (18. díl) 8:30 Cvrlikání 9:40 Zprávy z Věčného města: 20. 4. 2015 9:50 Na koberečku 10:00 Generální audience [L] 11:25 Škola křesťanského života a evangelizace 11:40 Sedmihlásky – Keď som včera prala šaty 11:45 Klaunský pohádkový kufřík (20. díl): O poslušnosti 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Klapka s ... (101. díl) 14:15 Hlubinami vesmíru 15:00 Poselství svatých: Matka Tereza 15:10 Chlieb náš každodenný 15:20 Salesiánský magazín 15:35 Vezmi a čti 16:00 VideoJournal české vědy 16:15 Vatican magazine (811. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 16:50 Zprávy z Věčného města:

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRAV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

20. 4. 2015 17:00 Můj Bůh a Walter: Více světla než stínu 17:25 Pomáhá srdcem 17:35 Terra Santa News: 22.4. 2015 [P] 18:00 Večer z Knihovny Václava Havla: Vítám vás, Svatý otče, mezi námi hříšníky [L] 19:35 Přejeme si... [P] 20:00 Adorace [L] 21:05 Léta letí k andělům (64. díl): Jáchym Jaroslav Šimek – premonstrát a opat želivského kláštera 21:25 Noční univerzita: PhDr. Jan Hábl, Ph.D. – O kráse a kouzlu Komenského Labyrintu [P] 22:35 Generální audience Svatého otce [P] 23:05 Příběhy odvahy a víry: Doktor Haass (9. díl): Svatý lékař z Moskvy 23:35 Jánošíkove dni v Terchovej 2014: „Za našimi dvermi“.

Čtvrtek 23. 4. 2015

6:05 Lily 6:15 Národní eucharistický kongres 2015 7:20 Terra Santa News: 22.4. 2015 7:40 Trinidad a Tobago: Všichni vy žijte 8:35 Nikdy není pozdě 8:45 Dům nejen ze skla (11. díl) 9:40 Přejeme si... 10:00 Kulatý stůl: Dialog mezi kulturami 11:35 Sedmihlásky – Keď som včera prala šaty 11:40 Klaunský pohádkový kufřík (21. díl): O prolhanosti 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kostela sv. Václava v Ostravě [L] 12:50 Jánošíkove dni v Terchovej 2014: „Za našimi dvermi“ 14:30 Klapka s ... (101. díl) 15:55 Generální audience Svatého otce 16:25 Noeland (53. díl) 16:50 Léta letí k andělům (64. díl): Jáchym Jaroslav Šimek – premonstrát a opat želivského kláštera 17:10 Harfa Noemova 17:35 Ars Vaticana (19. díl) 17:50 Sedmihlásky – Keď som včera prala šaty 17:55 Animované biblické příběhy: Chléb z nebe 18:25 Klaunský pohádkový kufřík (22. díl): O trpělivosti 18:35 Den na koncilu: Událost, která změnila církev 19:35 Zpravodajské Noeviny: 23. 4. 2015 [P] 20:00 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (111. díl) [L] 21:25 Putování po evropských kláštřech: Klášter dominikánek v Caleruega, Španělsko 22:00 Zpravodajské Noeviny: 23. 4. 2015 22:15 Poselství svatých: Matka Tereza 22:25 Vatican magazine (811. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:00 Plečnickův kostel sv. Františka v Lublani 23:10 Vezmi a čti 23:25 Ja, Vlado Bočev 23:35 Nágáland – Domorodci a víra 0:05 Zpravodajské Noeviny: 23. 4. 2015 0:20 Můj Bůh a Walter: Více světla než stínu 0:45 Přejeme si...

Pátek 24. 4. 2015

6:05 Zpravodajské Noeviny: 23. 4. 2015 6:20 Vezmi a čti 6:40 Muzikanti hrajte (10. díl) 8:05 Příběhy odvahy a víry: Doktor Haass (9. díl): Svatý lékař z Moskvy 8:30 Salesiánský magazín 8:50 Noční univerzita: PhDr. Jan Hábl, Ph.D. – O kráse a kouzlu Komenského Labyrintu 10:05 Na koberečku 10:15 Klapka s ... (101. díl) 11:35 Sedmihlásky – Keď som včera prala šaty 11:40 Klaunský pohádkový kufřík (22. díl): O trpělivosti 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:45 Ars Vaticana (19. díl) 12:55 Přejeme si... 13:10 Léta letí k andělům (64. díl): Jáchym Jaroslav Šimek – premonstrát a opat želivského kláštera 13:35 Spirituál kvintet na Dostavníku 2013: Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2013 14:20 Národní eucharistický kongres 2015 15:25 Ja, Vlado Bočev 15:35 Zpravodajské Noeviny: 23. 4. 2015 16:00 Vzdálená pobřeží ticha 16:35 Hledání

cest 18:20 Sedmihlásky – Keď som včera prala šaty 18:25 Klaunský pohádkový kufřík (23. díl): O věrnosti 18:35 Můj Bůh a Walter: Více světla než stínu 19:00 Putování po evropských kláštřech: Klášter dominikánek v Caleruega, Španělsko 19:30 Se salesiány na jihu Madagaskaru: FADY – Po stopách náboženské tradice malgašského národa 19:40 Zprávy z Věčného města: 24. 4. 2015 [P] 20:00 Kulatý stůl: Věk – dar, nebo přítěž? [L] 21:35 Chlieb náš každodenný 21:45 Na koberečku 22:00 Harfa Noemova 22:30 Přejeme si... 22:45 Den na koncilu: Událost, která změnila církev 23:50 Poselství svatých: Terezie z Lisieux 0:05 SDM RIO 2013: Revoluce v Riu.

Sobota 25. 4. 2015

6:05 Zprávy z Věčného města: 24. 4. 2015 6:15 Se salesiány na jihu Madagaskaru: FADY – Po stopách náboženské tradice malgašského národa 6:30 Ja, Vlado Bočev 6:40 Poselství svatých: Terezie z Lisieux 6:55 Poselství svatých: Matka Tereza 7:05 Kde Bůh roní slzy 7:25 Léta letí k andělům (64. díl): Jáchym Jaroslav Šimek – premonstrát a opat želivského kláštera 7:45 Hudební magazín Mezi pražci 8:30 Noeland (53. díl) 8:55 Sedmihlásky – Keď som včera prala šaty 9:00 Animované biblické příběhy: Chléb z nebe 9:35 Vezmi a čti 9:50 Hledání cest 11:30 Můj Bůh a Walter: Více světla než stínu 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [P] 12:10 P. S. [P] 12:20 Přejeme si... 12:35 Zpravodajské Noeviny: 23. 4. 2015 12:50 Nágáland – Domorodci a víra 13:20 Lily 13:35 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (111. díl) 15:00 Mše svatá – pouť skautů brněnské diecéze: z poutního chrámu Panny Marie Bolestné ve Sloupu u Brna [L] 16:20 Večer z Knihovny Václava Havla: Vítám vás, Svatý otče, mezi námi hříšníky 18:00 Příběhy odvahy a víry: Návrat (10. díl): Španělské děti v SSSR [P] 18:30 Klaunský pohádkový kufřík (23. díl): O věrnosti 18:40 Galavečer Odry 2014 19:30 V souvislostech (95. díl) [P] 20:00 Outdoor Films s Martinem Strakou – Když fotoreportér musí [P] 21:35 Zprávy z Věčného města: 24. 4. 2015 21:45 V pohorách po horách – Hřčava [P] 22:00 P. S. 22:10 Noc venku 22:30 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Marnotratný Otec 0:05 Spirituál kvintet na Dostavníku 2013: Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2013 0:45 Trinidad a Tobago: Všichni vy žijte.

Neděle 26. 4. 2015

6:15 Ja, Vlado Bočev 6:25 Dům nejen ze skla (11. díl) 7:25 Ars Vaticana (19. díl) 7:35 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (111. díl) 8:55 Na koberečku 9:05 Národní eucharistický kongres 2015 10:10 Zprávy z Věčného města: 24. 4. 2015 10:30 Mše svatá z kostela sv. Marka v Ostravě – Heřmanický [L] 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [L] 12:15 V souvislostech (95. díl) 12:35 Buon giorno s Františkem [L] 13:45 Outdoor Films s Martinem Strakou – Když fotoreportér musí 15:20 Léta letí k andělům (64. díl): Jáchym Jaroslav Šimek – premonstrát a opat želivského kláštera 15:45 Noční univerzita: PhDr. Jan Hábl, Ph.D. – O kráse a kouzlu Komenského Labyrintu 17:00 Noeland (39. díl) 17:25 Sedmihlásky – Za Nivnicí na vysokém kopci 17:30 Animované biblické příběhy: Postaven na Skále [P] 18:05 Můj Bůh a Walter: Více světla než stínu 18:30 Zprávy z Věčného města: 24. 4. 2015 18:40 Poézie v obraze – Lubomír Rapoš 18:55 Poodří – mokřady mezinárodního významu České republiky 19:35 Přejeme si... [P] 20:00 Vatican magazine (812. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:30 Slezská Lilie 2014: koncert Johna Schlitte [P] 21:35 V souvislostech (95. díl) 22:00 SDM RIO 2013: Revoluce v Riu 22:55 Polední modlitba Sv. otce Františka 23:05 Ars Vaticana (19. díl) 23:20 Hledání cest.

Neděle 19. 4. – 3. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 3,13–15.17–19
Ž 4,2.4.7.9

Odp.: 7a (*Hospodine, ukaž nám svou jasnou tvář!*)

Nebo: *Aleluja.*

2. čt.: 1 Jan 2,1–5a

Ev.: Lk 24,35–48

Pondělí 20. 4. – ferie

1. čt.: Sk 6,8–15
Ž 119(118),23–24.26–27.29–30

Odp.: 1 (*Blaze těm, kteří krácejí v zákoně Hospodinově.*)

Nebo: *Aleluja.*

Ev.: Jan 6,22–29

Úterý 21. 4. – nezávazná památka sv. Anselma

1. čt.: Sk 7,51–8,1a

Ž 31(30),3cd–4.6ab+7b+8a.17+21ab

Odp.: 6a (*Do tvých rukou, Hospodine, svěřuji svého ducha.*)

Nebo: *Aleluja.*

Ev.: Jan 6,30–35

Středa 22. 4. – ferie

1. čt.: Sk 8,1b–8

Ž 66(65),1–3a.4–5.6–7a

Odp.: 1 (*Jásejte Bohu, všechny země! Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Jan 6,35–40

Čtvrtek 23. 4. – svátek sv. Vojtěcha

1. čt.: Sk 13,46–49

nebo Kol 1,24–29; 2,4–8

Ž 96(95),1–2a.2b–3.7–8a.10

Odp.: srov. 3 (*Vypravujte mezi všemi národy o Hospodinových dívech.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 10,11–16

Pátek 24. 4. – nezávazná památka sv. Jiří nebo sv. Fidela

ze Sigmaringy

1. čt.: Sk 9,1–20

Ž 117(116),1.2

Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium.*)

Nebo: *Aleluja.*

Ev.: Jan 6,52–59

Sobota 25. 4. – svátek sv. Marka

1. čt.: 1 Petr 5,5b–14

Ž 89(88),2–3.6–7.16–17

Odp.: 2a (*Navěky chci zpívat o Hospodinových milostech.*)

Nebo: *Aleluja.*

Ev.: Mk 16,15–20

AKCE PAPEŽSKÝCH MISIJNÍCH DĚL ČR

CELOSTÁTNÍ MISIJNÍ POUŤ A MISIJNÍ DEN DĚTÍ

Termín: 6. 6. 2015. **Místo:** Vranov nad Dyjí. „Pojďte ke mně všichni!“ zve Pán Ježíš všechny lidi dobré vůle. Ano, pojďte k nám všichni! Přijďte **v sobotu 13. června 2015** na samý jih Moravy do Vranova nad Dyjí prožít **13. celostátní Misijní pouť a 10. misijní den dětí.**

Čeká Vás program pro tělo i pro duši, pro malé i velké, mladé i dříve narozené. Svou účast na akci přislíbil brněnský biskup Mons. Vojtěch Cikrle. Tato akce navazuje na Světový misijní den dětí. Poselství papeže Františka a více informací ke Světovému misijnímu dni dětí naleznete na adrese <http://www.missio.cz/aktuality/svetovy-misijni-den-deti/>.

Už nyní můžete svou zamýšlenou účast hlásit na adrese hubackova.bo@seznam.cz. Pro vzdálené účastníky bude možnost přespaní.

MISIJNÍ VÍKEND

Termín: 6. – 8. 11. 2015. **Místo:** Špindlerův Mlýn, horské středisko Eljon. **Lektor:** Mgr. Leoš Halbrštát – národní ředitel PMD, Mgr. Bronislava Halbrštátová – ředitelka PMD za královéhradeckou diecézi. Tato akce je určena pro všechny zájemce, kteří se chtějí seznámit s misii, zapojit se do pomoci potřebným, načerpat nové nápady a inspiraci. Více informací na adrese <http://www.eljon.cz/cs/aktivita.php> a www.missio.cz.

Kontakt a více informací: Papežská misijní díla, 543 51 Špindlerův Mlýn 33 • tel. 499 433 058 nebo 604 838 882 • pmd@missio.cz • www.missio.cz • Facebook: <https://www.facebook.com/PapezskaMisijniDila> • Twitter: https://twitter.com/missio_cz.

Zveme Vás na **DUCHOVNÍ CVIČENÍ s názvem „Kristus – jediný Vykupitel člověka“ ve dnech 18. 5. – 22. 5. 2015.**

KDE: exerciční dům, Svátá Hora – Příbram. **Přednášející:** P. Krzysztof Strzelczyk, CSsR – polský redemptorista, misionář, magistr pastorální teologie. Na území České republiky je od roku 1999. Působil ve Frýdku, v Králíkách, v současné době je exercitátorem a farním vikářem na Svaté Hoře. **Příjezd:** v pondělí 15.00–17.30 hod., **odjezd:** v pátek v 8.30 hod. **Cena:** 1510 Kč. **Přihlášky – jen písemně:** Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí Panny Marie Svátá Hora, Exerciční dům, 261 01 Příbram II – 591 • e-mail: ex.dum@svata-hora.cz • vyplněním formuláře na www.svata-hora.cz. **Tel.: 00420 731 619 800.**

Ve dnech **1. 5. – 3. 5. 2015** se koná **DUCHOVNÍ POUŤ ZA KNĚŽSKÁ A ŘEHOLNÍ POVOLÁNÍ DO MONTICHIARI.**

Odjezd z Brna v pátek 1. 5. v 17 hodin z parkoviště TESCO u hlavního nádraží. **Návrat** v neděli 3. 5. v 6 hodin ráno. **Duchovní doprovod** P. Jaroslav Stříž.

Cena poutě je 1800 Kč. Peníze posílejte na adresu: Jarmila Machů, Sehradice 173, 763 23 Dolní Lhota. **Kontaktní telefon:** 737 186 039 nebo 577 138 029.

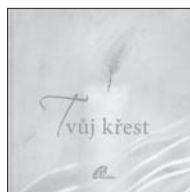
BREVIÁŘ PRO LAIKY

18. – 25. DUBNA 2015

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 19. 4.		PO 20. 4.		ÚT 21. 4.		ST 22. 4.		ČT 23. 4.		PÁ 24. 4.		SO 25. 4.	
Antífona	518	582	518	582	518	582	518	582	1708	1924	518	582	1354	1499
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	518	582	518	582	518	582	518	582	1349	1494	518	582	1673	1893
Antifony	540	606	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1350	1494	1107	1232	1682	1499
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	813	914	1108	1232	813	914
Krátké čtení a zpěv	540	607	544	611	547	615	550	618	1350	1495	556	625	1682	1500
Antífona k Zach. kantiku	540	607	544	611	547	615	550	619	1350	1495	556	626	1354	1500
Prosby	541	607	544	611	547	615	550	619	1724	1943	556	626	1683	1500
Závěrečná modlitba	541	608	545	612	1348	1493	551	619	1350	1495	1353	1498	1354	1501
Modlitba během dne:														
Hymnus	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583
Antifony	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	541	608	545	612	548	616	551	620	1713	1930	557	627	1684	1501
Závěrečná modlitba	541	608	545	612	548	616	551	619	1350	1495	557	626	1354	1501
Nešpory:														
SO 18. 4.														
Hymnus	517	581	517	581	517	581	517	581	517	581	1351	1496	517	581
Antifony	538	605	542	609	1056	1177	1072	1193	1087	1209	1715	1932	1118	1243
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1715	1932	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	538	605	542	610	546	613	549	617	552	620	1352	1497	558	628
Ant. ke kant. P. M.	539	606	543	610	546	614	549	617	552	621	1352	1497	558	628
Prosby	539	606	543	610	546	614	549	618	552	621	1718	1936	558	628
Záv. modlitba	541	608	541	608	545	612	1348	1493	551	619	1350	1495	1353	1498
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

TVŮJ KŘEST

Uspořádala Anna Mátiková FSP • Ilustrace Mary Louise Winters FSP • Odborná spolupráce PhDr. Radek Tichý Ph.D. et S.L.D.

Dárková kniha ke křtu dítěte. Stručně a přehledně shrnuje celou liturgii svátosti křtu. Obsahuje stránky, kam lze zaznamenat mimo jiné i datum a místo křtu, jméno křtícího kněze i jména přítomných členů rodiny, dále je zde místo k nalepení fotografií. Je to nejen památeční publikace, ale i užitečná knížka, kterou bude moct dítě prakticky využít, když se bude připravovat na přijetí dalších svátostí. Křest tak může i o několik let později ožít jako důležitá událost jeho života, kterou mu rodiče (nebo prarodiče či kmoťři) pečlivě zaznamenali.

Paulinky • Váz., 145x145 mm, křídový papír, 48 stran, 149 Kč

EVANGELIZACE S ODVAHOU A CITEM

Michelle Moran • Předmluva Jim McManus, CSsR • Z angličtiny přeložil Tomáš Audy • Odpovědná redaktorka Ivana Albrechtová

Kniha oslovuje jak jednotlivce, toužící s druhými sdílet svou víru, tak skupiny i celé farnosti, které hledají způsoby, jak evangelizovat v místě svého působení. Autorka nabízí bohaté zkušenosti, získané dlouholetou evangelizační činností, i praktické návrhy a rady, jak se na předávání víry připravit, jak navázat kontakt, jak vydávat svědectví, ale i čeho se vyvarovat, nechceme-li druhé spíše odradit.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 102x165 mm, 112 stran, 109 Kč*

JAK ZACHÁZET S MOCÍ

Stefan Kiechle • Z němčiny přeložil Ambrož Šámal • Redakce Dagmar Kopecká, Kateřina Lachmanová

Provinciál německých jezuitů předkládá zamyšlení nad tím, co je to moc a jak s ní zacházet etickým způsobem. Postupuje systematicky podle *Duchovních cvičení* sv. Ignáce z Loyoly. Všimá si dobrých i špatných vlastností moci a vede čtenáře k tomu, aby moci užíval pro dobro. Ukazuje také, jak s moci zacházel Ježíš Kristus. V závěru uvádí 12 stručných zásad, které nám pomohou s moci se vyrovnávat a zlepšit způsob, jakým s ní zacházíme.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 117x180 mm, 80 stran, 129 Kč*

CESTA KONTEMPLACE

Franz Jalics • Z němčiny přeložila Maria Mlada Ondrášová • Odpovědná redaktorka Viola Somogyi

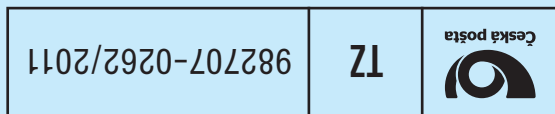
Kontemplace v křesťanském chápání znamená prožívání Boží přítomnosti. Je to Boží dar, který si člověk nemůže nijak zasloužit, ale může se k jeho přijetí disponovat. Kontemplativní člověk, který v hloubi svého nitra v tichu zakouší blízkost Boha, se nevzdaluje světu – naopak, kontemplativní modlitba mu pomáhá nalézt nový vztah ke všemu, co jej obklopuje, k Bohu i k sobě samému a dává mu netušený pokoj a svobodu. Zkušený průvodce na cestě kontemplace vede čtenáře krok za krokem do komůrky, kde je možné setkat se s Bohem.

*Stanislav Juhaňák - TRITON • Brož.,
110x165 mm, 96 stran, 99 Kč*

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Dolní nám. 24 - IČO 533866. Tiskne 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: šéfredaktor Josef Váček, redaktor Mgr. Daniel Dehner. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že vydávající redakce: Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vínohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané neověřené příspěvky nevracíme.